

Giảng Pháp luân lưu tại Bắc Mỹ

Tác giả: Lý Hồng Chí

Bản dịch từ nguyên tác tiếng Hán trên Internet — tháng Năm, 2002

<http://www.phapluan.org>

<http://www.falundafa.org/Vietnamese>

Bản tiếng Hán: <http://www.falundafa.org/book/chigb/naroundlec.htm>;

Bản tiếng Anh: <http://www.clearwisdom.net/emh/articles/2002/4/14/2002natourlect.html>.

Dịch từ Hán bản tháng 5-2002; bản dịch có thể được chỉnh sửa trong tương lai để sát hơn với nguyên tác

Giảng Pháp luân lưu tại Bắc Mỹ

(tháng Ba, 2002)

Chào tất cả (vỗ tay)

Lâu rồi không gặp mặt chư vị, có một số sự việc cần giảng cho chư vị. Hãy đợi tôi giảng xong, nếu chư vị có câu hỏi gì, thì có thể đề xuất ra, [tôi] sẽ nhân tiện giải đáp cho chư vị.

Chủ yếu giảng ba việc. Thứ nhất là mọi người cần hết sức coi trọng việc học Pháp. Tôi vẫn thường hay giảng cho chư vị việc này; nhưng hôm nay giảng có khác biệt, tôi cần giảng cho chư vị nguyên nhân to lớn hơn. Học Pháp cho tốt, đối với mỗi đệ tử Đại Pháp là [điều] vô cùng trọng yếu. Bởi vì so với bất kể phương pháp tu luyện nào trong quá khứ, [so với] người tu luyện trong quá khứ, thì chư vị cũng khác biệt rất nhiều, là [vị] sứ mệnh của chư vị rất lớn. Pháp của vũ trụ truyền xuất ra tại đây, [vậy hỏi] ai đến nghe Pháp? Các sinh mệnh nghe Pháp rồi sau sẽ làm những việc gì? Hết thảy những điều này đều có ý nghĩa rất trọng đại. Trước đây tôi đã nói đến sự vĩ đại của đệ tử Đại Pháp, trên thực tế thì trách nhiệm chư vị gánh vác là rất to lớn. Chư vị chỉ biết [rằng] trong quá khứ có những học viên đã từng [thệ] ước cùng với tôi; thực ra còn có rất nhiều học viên đã đến từ những đại khung thiên thể khác vô cùng to lớn vô cùng xa xôi, mục đích là đến đây kết duyên. Còn có một bộ phận là đến vào lúc Đại Pháp truyền ra lần này, bởi vì cửa [Đại Pháp] rộng mở, [nên] có nhiều người căn cơ tốt cũng đến. Do vậy các đệ tử Đại Pháp chủ yếu là ba bộ phận người như thế.

Mọi người thử nghĩ xem, các sinh mệnh đến từ các thiên thể xa xôi, đến đây để làm gì? Là [vị] vũ trụ cần phải Chính Pháp, họ là

những đại biểu của quần [thê] sinh mệnh to lớn phi thường tại các đại khung thiên thể xa xôi, đến đây để kết duyên cùng Sư phụ; trong [khi] Chính Pháp, trong [khi] trùng tổ toàn bộ vũ trụ [họ] đã xuống đây, mục đích là để có thể cứu độ chúng sinh ở tại nơi ấy. Tại nơi ấy có các quần [thê] sinh mệnh to lớn [nhiều] không thể tính đếm. Còn những người đã có thể cùng tôi ký kết [thệ] ước mà đến, thì đó cũng không hề đơn giản chút nào, cũng là đến từ những thiên thể rất lớn; nếu như tầng rất cao, thì mọi người thử nghĩ coi, đó chẳng phải cũng là đại biểu cho các thiên thể rất to lớn hay sao? Còn có một số học viên đến vào lúc truyền Pháp lần này, tầng của đa số cũng rất cao.

Điều tôi vừa giảng là [về] những ai đến nghe Pháp; nếu là những người như vậy đến nghe Pháp, mọi người thử nghĩ xem, mỗi đệ tử Đại Pháp chẳng phải đều là đại biểu cho các thiên thể to lớn khác nhau mà đến? Nếu là như vậy, thì việc bản thân đệ tử Đại Pháp ấy tu có tốt hay không tốt phải chăng sẽ quyết định vấn đề những sinh mệnh tại những thiên thể to lớn kia có thể đắc độ được hay không? Tôi nói với mọi người, điều ấy là khẳng định.

Bởi vì các thiên thể to lớn ấy là ở dưới chư vị, hầu như giống với thân thể của chư vị, bởi vì chư vị cũng to lớn như thế. Bên trong đó có vô số chúng sinh, có số lượng bất tận những khung thể vũ trụ; sự tu luyện của chư vị, là quyết định sự tốt hay xấu, lưu hay bỏ của các quần [thê] sinh mệnh to lớn ấy! Cái thân thể vốn là biểu hiện của bản thân chư vị tại thế gian con người, thực ra tại vi quan mà xét cũng là một hệ thống to lớn. Bộ phận thân thể ấy tùy theo sự tu luyện của

chư vị, bắt đầu từ chữa bệnh khoẻ người, dần dần thân thể sẽ chuyển hoá hướng đến vật chất cao năng lượng. Bề mặt của sự biến hoá không nhất định là rõ ràng. Vũ trụ trong Chính Pháp là đột phá từ vi quan hướng đến bề mặt; [là các] đệ tử Đại Pháp trong tu luyện chư vị cũng biến hoá từ vi quan hướng đến bề mặt. Thân thể tại vi quan là tùy theo sự tu luyện của chư vị, sự đột phá về tầng cũng rất mau chóng; ngoài ra phần còn lại của thân thể bề mặt của tuyệt đại đa số học viên trong tu luyện cũng không còn nhiều nữa. Chư vị tầng càng cao thì trách nhiệm càng lớn, càng cao thì đại biểu cho càng nhiều sinh mệnh tại thiên thể càng to lớn hơn; chư vị sẽ phụ trách tại đó. Nói cách khác, cái thân thể con người của chư vị, thuận theo sự tu luyện không ngừng của chư vị sẽ cải thiện không ngừng, biến đổi càng ngày càng tốt, đồng thời chuyển hoá thành thân thể của Thần. Nếu như chư vị tu không tốt, như mọi người cũng thấy, nói một cách tương đối thì biến hoá của thân thể bề mặt cũng ít. Nói cách khác, thiên thể to lớn mà chư vị đại biểu ấy và thân thể của chư vị là như nhau, là đối ứng. Như vậy rất nhiều sinh mệnh ấy có thể vì sự tu luyện không được tốt của chư vị, họ không thể được đắc độ; chính là vì chư vị tu không được tốt, nên họ không thể biến [đổi thành] tốt; chư vị còn nhiều tâm không bỏ, can nhiễu đến họ, phản lại họ cũng can nhiễu đến chư vị.

Tôi thường giảng hãy học Pháp cho tốt, mỗi lần tại Pháp hội hoặc khi gặp mặt học viên tại các hoàn cảnh khác tôi đều giảng, tôi đều nói, [rằng] mọi người nhất định phải coi trọng việc học Pháp, bận mấy cũng phải học Pháp. Lúc ấy tôi không thể giảng cho chư vị cao thâm như thế này, cũng không thể tiết lộ sự việc này. Kinh qua trường ma nạn này chư vị đã nhận thức được Pháp sâu sắc hơn nữa, trong tu luyện và chứng thực Pháp đã thành thực hơn nữa. Hôm nay tôi đã có thể nói với chư vị, sự tu luyện của chư vị tuyệt không phải là chỉ vì vấn đề viên mãn hết sức đơn giản của cá nhân; sự tu luyện của chư vị

là đang cứu độ vô số sinh mệnh của thiên thể đối ứng với chư vị đã ký thác vô hạn hy vọng vào chư vị, sự tu luyện của chư vị là đang cứu độ chúng sinh trong từng đại khung thiên thể to lớn.

Vì sao tôi nói rằng đệ tử Đại Pháp khác với tu luyện trong quá khứ? Tôi nói rằng đệ tử Đại Pháp là vĩ đại; nếu chư vị tu hết sức tốt, đó mới mà viên mãn vĩ đại chân chính của cá nhân. Viên mãn của đệ tử Đại Pháp, không phải là một sinh mệnh phổ thông nhảy ra khỏi tam giới là xong. Mọi người thử nghĩ coi, bởi vì chư vị tu tốt, thì sẽ có ít những sinh mệnh trong vũ trụ to lớn biến đổi thành xấu, đào thải sẽ ít. Khi mà chư vị quay trở về, họ sẽ thật sự coi chư vị là Chủ của họ, là Vương của họ, kính ngưỡng chư vị một cách vô hạn, bởi vì chư vị đã cứu độ họ, chư vị đã vì họ mà phó xuất, chư vị đã cấp cho họ mọi điều. Nếu như chư vị tu không tốt, thì có nhiều sinh mệnh sẽ bị đào thải; bởi vì các sinh mệnh không thể cứu chữa được nữa mà không đào thải thì không được. Vì sao? Trong trường bức hại này thì các sinh mệnh tại các không gian khác nhau, tốt và xấu đều khởi tác dụng. Các sinh mệnh bất hảo đang can nhiễu sự việc Chính Pháp, đang bức hại các học viên, đồng thời cũng đang can nhiễu đến chư vị, do đó nhất định phải thanh trừ một cách nghiêm túc. Tu mà không tốt thì sẽ đào thải rất nhiều sinh mệnh, như thế đợi đến lúc chư vị viên mãn, đợi đến lúc chư vị quy vị, thì chư vị sẽ phát hiện rằng những sinh mệnh mà ban đầu đã ký thác vô hạn hy vọng vào chư vị nay bị đào thải nhiều phi thường. Như vậy ở trong đại khung vũ trụ này, thì thiên thể mà chư vị đại biểu sẽ có thể là tàn khuyết bất toàn; vô số sinh mệnh đã bị đào thải rồi.

Như mọi người đã biết rằng trong trường bức hại này, có rất nhiều học viên nhận thức không rõ, [nên] coi đó là sự bức hại của người thường đối với con người. Thực ra trường bức hại này hoàn toàn là khảo nghiệm tà ác chưa từng có do cự thế lực an

bài đối với các đệ tử Đại Pháp; tuy nhiên các sinh mệnh tà ác bị họ lợi dụng không hề cho họ biết được chân tướng, chúng thật sự đang phá hoại. Tuy rằng tôi không thừa nhận hết thảy an bài ấy, nhưng chúng rốt cuộc vẫn làm như vậy. Hết thảy những gì chúng an bài trong lịch sử thì tôi đều không thừa nhận, trong Chính Pháp là đang triệt để phủ nhận chúng. Như vậy trong trường bức hại chúng sinh này, chúng ta cần phải hướng đến con người mà giảng rõ chân tướng, đồng thời tu bản thân mình cho tốt, trong chính niệm thanh trừ tà ác. Tuy rằng chúng ta không thừa nhận hết thảy những thứ này của chúng, nhưng những phi báng tà độc của chúng trong trường bức hại này đã làm độc hại đến vô số chúng sinh.

Nếu như trong những con người trên thế gian hiện nay, tuyệt đại đa số thật sự là đến để đắc Pháp, mọi người nghĩ xem, họ có thể không phải là một sinh mệnh đơn giản đâu. Một Phật Như Lai là đại biểu cho một quần [thể] sinh mệnh rất to lớn. Không chỉ là Như Lai, [trong những người] đến thế gian con người này có rất nhiều là có bản sự; Vương, Chủ của rất nhiều thiên thể đều đã đến, họ đại biểu cho các thiên thể to lớn. Tuy nhiên sau khi tiến nhập vào xã hội người thường, họ đều đã mê tại đây, thậm chí ở trong trường bức hại này cũng tham gia bức hại Đại Pháp. Nếu những người như thế mà bị tiêu hủy, thì mọi người thử nghĩ xem, đó không phải chỉ là bản thân họ sẽ bị tiêu hủy, mà cả thiên thể to lớn như thế sẽ bị tiêu hủy.

Tôi nói rằng các đệ tử Đại Pháp thật suất sắc, ở trong bức hại nghiêm trọng như vậy, chư vị vẫn đang hướng đến thể nhân mà giảng rõ chân tướng, đang cứu độ chúng sinh. Chư vị cứu độ những sinh mệnh ấy, mọi người nghĩ xem, liệu đó có phải là một cá nhân hết sức đơn giản hết sức phổ thông hay không? Nếu họ thật sự đối ứng với thiên thể to lớn, thì khi chư vị giảng rõ chân tướng với họ là chư vị đang cứu một thiên thể to lớn, một quần [thể] sinh mệnh to lớn, một vị

Chủ, một vị Vương. Tôi nói các đệ tử Đại Pháp chẳng phải vĩ đại là gì? Các sự việc mà đệ tử Đại Pháp gặp phải đều to lớn phi thường. Quá khứ [người ta] giảng phổ độ chúng sinh, nhưng được cứu chỉ là những con người rất nhỏ bé, những người thường hết sức phổ thông. Nó không sánh được với điều mà đệ tử Đại Pháp làm, không sánh được với những gì đệ tử Đại Pháp của tôi đang thực hiện; điều chư vị làm đều là những sự việc rất to lớn. Tại trường bức hại hôm nay, ví như một người thường hết sức phổ thông nếu có thể đối với một cá nhân khác mà nói: ‘Ông chớ có bức hại Pháp Luân Công, Pháp Luân Công là tốt’. Người kia vì đó mà không bức hại các đệ tử Đại Pháp, thậm chí đến tương lai còn có cơ hội đắc Pháp được lưu lại. Nếu như người ấy trước đây là từ cao tầng đến để đắc Pháp, thì tu luyện sẽ mau chóng. Như vậy mọi người thử nghĩ xem, sự viên mãn của người ấy là sự viên mãn của một quần [thể] sinh mệnh to lớn, sự viên mãn của một Vương của một Chủ. Vậy mà sự viên mãn của người ấy là do một người thường đã tạo cơ hội cho vị ấy được viên mãn, [vậy nên] người thường đó, người thường hết sức phổ thông ấy sẽ thành một vị Thần to lớn. Hơn nữa chư vị là đệ tử Đại Pháp thực thi sự việc vĩ đại đến như vậy, cứu độ được không phải chỉ một vài cá nhân, hơn nữa hại là liên tục chủ động hướng đến thể nhân mà giảng rõ chân tướng, không ngừng thực hiện sự việc ấy, đang cứu độ còn nhiều sinh mệnh hơn nữa; đó chẳng vĩ đại hay sao?

Ở trên tôi đã giảng, đối với đệ tử Đại Pháp mà nói thì viên mãn của tu luyện cá nhân là không đáng kể. Đó chỉ là việc ở trong quá trình tu luyện, đệ tử Đại Pháp đặt định cho cơ sở cho bản thân chư vị, chuẩn bị để làm sự việc to lớn hơn. Nếu chỉ lấy viên mãn cá nhân ấy làm việc cao nhất, thì tôi nói rằng nó không xứng với đệ tử Đại Pháp trong thời kỳ Chính Pháp. Vì sao gọi là đệ tử Đại Pháp trong thời kỳ Chính Pháp? Tôi biết rằng thực ra trên toàn thế giới có trên 7 tỷ

người. Các học viên Đại Pháp chúng ta ở trong đó, ban đầu cũng chỉ bắt quá là 100 triệu người. Đó là tỷ lệ bao nhiêu? Những người kia không đắc Pháp hay sao? Qua một bước [này] còn sẽ có người tu, còn có người viên mãn, nhưng đó chỉ là tu luyện cá nhân mà thôi. Chính vì vậy các đệ tử đắc Pháp tại bước này được gọi là “đệ tử Đại Pháp trong thời kỳ Chính Pháp”. Chư vị cùng thời với Chính Pháp; Đại Pháp đã giao phó cho chư vị trách nhiệm và sứ mệnh vĩ đại; còn con người tương lai đắc Pháp, họ chỉ là tu luyện cá nhân thôi, họ không có được vinh dự ấy, họ đã không đến vào lúc sự việc vĩ đại này. Do đó sự việc cứu độ chúng sinh của chúng ta chẳng phải thật suýt sặc là gì? Thật vĩ đại là gì? Thực ra nó cũng rất cấp thiết.

Tôi đã vừa giảng, rằng nếu chúng ta tu không được tốt, thì viên mãn trong tương lai đối với các đệ tử Đại Pháp cũng chỉ bắt quá là một vấn đề thương tâm. [Nếu] mọi người tu cho tốt, thì trở về mới thật sự là đại viên mãn, các chúng sinh vốn đã ký thác vô hạn hy vọng đều được họ cứu hết. Còn với ai tu chẳng được tốt khi hồi khứ, thì vũ trụ ấy tàn khuyết bất toàn. Trong lúc bức hại này, những ai đi theo hướng phản diện, hoặc thậm chí đã làm những việc rất là không tốt, thì tôi nói với mọi người, Sư phụ cũng không muốn để họ rơi rớt lại. (vô tay) Hết thảy những gì bề mặt của họ, là không thể hồi khứ được, bởi vì họ không có tu tốt, không thực thi được tốt, nên những chúng sinh rất nhiều ấy là hỏng mất rồi. Vì tôi không thừa nhận an bài của cự thế lực, nên không thừa nhận trường bức hại này. [Giữa] bề mặt và thể chất của các đệ tử Đại Pháp là bị cự thế lực [làm cho] cách ly, do đó các đệ tử Đại Pháp không làm được rất nhiều sự việc. Bề mặt là bị những [kẻ] bị các sinh mệnh tà ác thao túng điều khiển làm điều xấu, là vì có những tâm chấp trước đã vị các sinh mệnh tà lợi dụng, do vậy tôi sẽ lấy bản chất của đệ tử Đại Pháp xuất khứ ra. Còn cự thế lực đã an bài thao túng để bề mặt của đệ tử Đại Pháp làm điều xấu và những

sinh mệnh tà ác bị cự thế lực lợi dụng để trực tiếp bức hại Đại Pháp đều sẽ bị tước bỏ quả vị, tước bỏ hết thảy năng lực, đả cho nhập vào bộ phận thân người của đệ tử Đại Pháp ấy vốn cấu thành từ nghiệp lực và các chủng quan niệm hậu thiên; bộ phận ấy của thân người rồi sẽ trong khi tân trần đại tạ mà vứt bỏ đi, đó cũng là bộ phận bị chúng lợi dụng, đả nhập xong sẽ hạ vào địa ngục, bởi vì sự việc thật sự xấu xa là do các sinh mệnh tà ác do cự thế lực lợi dụng đã thao túng nghiệp lực và quan niệm của con người thực hiện, [như vậy sẽ] cho phép đệ tử của tôi vốn ban đầu từ đâu đến rồi sẽ trở về nơi đó; nhưng không còn bất kỳ cái gì mang theo được về, đồng thời, sau khi hồi khứ xong, thì thiên thể to lớn mà họ đại biểu hoàn toàn là không, không còn hết thảy những sinh mệnh vốn đã có từ đầu, bởi vì họ không tu được tốt, hết thảy đều đã biến thành xấu, đều đã đào thải rớt đi rồi; [sẽ] chỉ có những [sinh mệnh] tái tạo. Do vậy mới nói, rằng cá nhân trong khi tu luyện, việc chư vị không ngừng kiên trì học Pháp là quan trọng phi thường. Chư vị mà không học Pháp cho tốt, thì khi thực thi các sự việc Đại Pháp, sẽ có rất nhiều sự việc khó sắp xếp cho tốt, khó làm cho tốt. Nếu chư vị học Pháp thật là tốt, thì không dễ xảy ra vấn đề gì. Vậy mới nói, dẫu bạn đến mấy cũng phải học Pháp.

Tôi vừa giảng là việc thứ nhất. Việc thứ hai, chính là chúng ta cần coi trọng giảng rõ chân tướng. Mọi người cần phải hiểu rằng giảng rõ chân tướng là vô cùng quan trọng đối với các đệ tử Đại Pháp. Chư vị không chỉ là vấn đề tu luyện cá nhân. Sự tu luyện của chư vị là đang cứu độ các sinh mệnh trong thiên thể to lớn mà bản thân chư vị đại biểu. Trong khi chư vị giảng rõ chân tướng thì chư vị đang cứu độ các thiên thể khác nhiều hơn thậm chí to lớn hơn nữa và các sinh mệnh trong thiên thể, bởi vì đây là trách nhiệm mà Đại Pháp và lịch sử đã giao phó cho chư vị. Tôi đã vừa giảng rồi, nếu như rất nhiều sinh mệnh trên thế gian này đều là đến [từ các thiên thể ấy], thì họ là các Vương, các Chủ,

các Thần của các thiên thể rất to lớn, như vậy họ đại biểu cho các thiên thể và các quần [thể] sinh mệnh rất to lớn. Chư vị nếu cứu độ họ, chư vị thử nghĩ xem, chẳng phải là chư vị đã cứu độ được một vị Thần? Rất có khả năng là Thần hết sức cao, và họ lại đối ứng với các thiên thể to lớn hơn nữa và vô số các chúng sinh. Như vậy uy đức ấy là gì? Đó có phải là một vấn đề đơn giản thôi không? Chỉ có đệ tử Đại Pháp mới [được] giao phó sứ mệnh trọng đại như vậy.

Do vậy, viên mãn cá nhân đối với chư vị không đáng kể mấy. Trong lịch sử, chư vị đều đã tu luyện nhiều lần, nhiều thời kỳ chư vị đều đã đi qua con đường như thế; hiện nay đối với chư vị thì khảo nghiệm đối với tiêu chuẩn viên mãn cá nhân hoàn toàn không đáng kể gì, mà là tiêu chuẩn đối với Đại Pháp [và] nắm vững Pháp mà nhận định [mới đáng kể]. Quá trình chư vị tu luyện viên mãn cá nhân thực ra là để đặt định cơ sở cho tương lai duy hộ Pháp, chứng thực Pháp; bởi vì chư vị có tố chất nhất định, nắm vững Pháp một cách sâu sắc, đồng thời trong quá trình tu luyện cá nhân của chư vị, đạt viên mãn hoàn thành những tiêu chuẩn mà cá nhân chư vị có thể đạt được, vào thời khắc then chốt có thể thực sự chứng thực Pháp, thực thi những gì mà đệ tử Đại Pháp cần phải làm. Do vậy trách nhiệm của cá đệ tử Đại Pháp, không phải là chỉ vì viên mãn cá nhân, mà là cứu độ chúng sinh trong khi chứng thực Pháp, đó mới là sứ mệnh của các đệ tử Đại Pháp, đó mới là chỗ vĩ đại của các đệ tử Đại Pháp chân chính.

Tôi nói với chư vị, con người trên thế gian này, vào thời mà Thần ban đầu tạo ra con người, thì cái nguyên thần ở bên trong lớp da người, đến [thời] cận đại đều đã lần lần lưu tại không gian khác, không cho phép họ chuyển sinh [vào đây]. Cái lớp da người này tuyệt đại đa số đã được các sinh mệnh cao cấp chiếm lấy. Nói cách khác, họ cần đến đắc Pháp, cần dùng lớp da người này, trong đó có cả các đệ tử Đại Pháp. Như vậy

việc chư vị giảng rõ chân tướng của chư vị là phi thường trọng yếu.

Tất nhiên, rất nhiều học viên đang âm thầm thực thi công tác giảng rõ chân tướng trọng đại này, nào là phát truyền đơn, gọi điện thoại, dùng mạng máy tính, đến lãnh sự quán, còn có [các vị] thông qua các môi trường truyền thông khác nhau mà đang hướng đến thể nhân giảng rõ chân tướng của Đại Pháp, vạch trần bức hại của tà ác. Các học viên tại Trung Quốc thật suất sắc, trong áp lực tà ác cực đại đang chứng thực Pháp, đang cứu độ chúng sinh, đều là rất suất sắc và vĩ đại. Hơn nữa chư vị thực thi hết sức chủ động. Không quản rét buốt nóng nực, đất trời băng tuyết hay mưa lớn ngập tràn, bất kể thái độ thể nhân ra sao, khó khăn đến mấy, mọi người đều kiên trì. Điều ấy Sư phụ đều biết. Tôi đều thấy, tôi rất ưng ý, tôi biết rằng chư vị tự giác thực thi những điều mà chư vị cần phải làm. Toàn bộ các đệ tử Đại Pháp đều đang thực thi như vậy. Tất nhiên có một số cá biệt không tinh tấn, có một số cá biệt nhận thức không đầy đủ, nhưng không đại biểu cho dòng chảy chính; chủ thể là hết sức tốt, hơn nữa những [người] chưa bước ra đều đang lần lượt bước ra. Tôi đã nhiều lần khẳng định hết thấy những gì mà chư vị đã làm. Nói cách khác, các đệ tử Đại Pháp về cơ bản đều đan chiếu theo yêu cầu Chính Pháp mà thực thi. Hết thấy điều này đều không có vấn đề gì, mà [thực ra] là rất tốt.

Tôi vừa giảng xong hai việc. Việc thứ ba là vấn đề phát chính niệm của chư vị. Đây là ba việc mà các đệ tử Đại Pháp đang thực thi hiện nay. Đối với các đệ tử Đại Pháp chúng ta mà xét thì việc phát chính niệm này cũng là một việc vĩ đại phi thường. Từ 20 tháng Bảy, 1999 về sau, thì sự bức hại phô thiên cái địa đối với Đại Pháp, bức hại đối với học viên Đại Pháp, bức hại đối với thể nhân này là điều chưa hề có tiền lệ trong lịch sử. Bức hại đối với Cơ Đốc giáo và Phật giáo hay các tôn giáo khác trong lịch sử đều không

đạt đến tà ác như thế này. Thời ấy, chưa có công cụ dư luận rộng lớn như thế này, phương tiện giao thông cũng không phát triển như vậy, bị bức hại cũng chỉ hạn cuộc trong một địa khu cục bộ rất nhỏ bé. Diện tích hiện nay của Trung Quốc rất to lớn, các chúng sinh chịu hại rất nhiều, [riêng] tại vùng đất Trung Quốc đã có hơn tỷ người chịu hại trực tiếp. Tuy nhiên trường bức hại này không chỉ hạn cuộc tại Trung Quốc, trên thực tế thì trường bức hại này mang tính toàn thế giới, những lời giả dối đã độc hại nhân dân toàn thế giới. Đồng thời dư luận vu khống phô thiên cái địa kia đã hình thành áp lực rất lớn đối với các đệ tử Đại Pháp. Nghiêm trọng hơn nữa là những lời vu khống ấy đã làm ngộ độc nhân dân toàn thế giới. Đây là Pháp của vũ trụ, là Pháp tạo nên hết thảy sinh mệnh, trong đầu não của sinh mệnh kia nếu mang theo tư tưởng bất hảo đối với Đại Pháp—thì mọi người thử nghĩ xem, hết thảy các sinh mệnh đều đang chiếu theo thái độ của sinh mệnh ấy đối với Chính Pháp mà [được] quyết định xem sẽ lưu lại hay thanh trừ sinh mệnh ấy—vậy hỏi sinh mệnh kia trong thời Pháp Chính nhân gian còn [được] cần đến nữa không? Hễ Pháp Chính nhân gian bắt đầu [nó] sẽ phải bị đào thải ngay. Do đó đây chẳng phải là bức hại đối với nhân loại toàn thế giới hay sao?

Các đệ tử Đại Pháp thật suýt sặc. Khi bức hại bắt đầu thì mọi người đều chưa từng gặp qua sự việc như thế, chưa có chuẩn bị về tâm lý, có chỗ không biết phải xử lý ra sao. Sau đó dần dần bình tĩnh lại, dần dần mọi người đều bước ra chứng thực Pháp. Hiện nay mọi người đang vạch trần trường tà ác này một cách có lý trí hơn, đang cứu vãn chúng sinh. Trước mắt chúng ta về cơ bản có thể làm cho các chính phủ toàn thế giới, tuyệt đại đa số nhân dân thế giới đều biết rằng Pháp Luân Đại Pháp chúng ta là tốt, đều biết rằng chúng ta vô tội nhưng bị bức hại, đều biết được bộ mặt miệng lưỡi xấu xa ác bá đã biến chất của kẻ cầm đầu lưu manh tà ác tại Trung Quốc, thấy rõ được sự tà ác của tập

đoàn lưu manh chính trị. Chúng ta đang đối mặt với bộ máy tuyên truyền to lớn vốn bị kẻ thống trị chính trị lưu manh cực kỳ tà ác đang thao túng; chúng ta có thể làm cho con người toàn thế giới hiểu đều rõ được chân tướng của sự bức hại, cứu lấy những con người thế gian đã bị vu khống hãm hại và đối trả đầu độc; thật suýt sặc, thật sự rất suýt sặc. Các đệ tử tại Trung Quốc đang ở trong tình huống chịu áp lực nghiêm trọng, lại càng đang thực thi như thế, để cho người [dân] Trung Quốc tỉnh ngộ ra, biết được sự tà ác của trường bức hại ấy, không ai theo chúng nữa, đều bất hợp tác với chúng; thì hỏi tà ác ấy còn chống đỡ được nữa không? Thực ra hiện nay nhân tố tà ác đang thao túng bức hại đã [chỉ còn] vô cùng ít ỏi, cự thế lực đã nhận ra khảo nghiệm Đại Pháp đã không có tác dụng gì. Tà ác cũng đã nhận thấy, cái thế lớn mạnh ấy đã đi, Đại Pháp cũng vĩnh viễn sẽ không bị trừ bỏ.

Mọi người còn nhớ chăng, hồi chúng ta mới bắt đầu phát chính niệm, thì những sinh mệnh bức hại đệ tử Đại Pháp kia lập tức xếp thành đội ngũ, xếp thành trận thế, [kẻ] bị đả rồi lại có [kẻ] đến tiếp. Bởi vì mọi người đã qua một đoạn thời gian phát chính niệm, thanh lý một lượng lớn các nhân tố tà ác ấy, nên hiện nay khi mọi người phát chính niệm thì công phát xuất ra đều phải đi các nơi để tìm những thứ tà ác ấy. Hễ đệ tử Đại Pháp lập chương thì chúng liền chạy trốn. Đệ tử Đại Pháp có thể nhìn thẳng kẻ ác bằng con mắt chân chính, kẻ ác lập tức phải né tránh ánh mắt ấy. Bởi vì chính niệm đã làm các sinh mệnh đang thao túng kẻ ác ấy sợ quá mà chạy trốn cả; là vì chúng đều biết rằng nếu chạy chậm một chút là chớp mắt sẽ bị chính niệm của đệ tử Đại Pháp thanh trừ ngay. Do đó tà ác hiện nay đang liên tục co cụm về trung tâm tà ác tại Trung Quốc; còn nhân tố tà ác đang không chế tư tưởng con người tại các nơi khác trên toàn thế giới đã đang trong [giai đoạn] bị thanh trừ cuối cùng.

Nhớ lại hồi 20 tháng Bảy, 1999 mới bắt đầu, rất nhiều vùng trên toàn thế giới đều không có ai biết Đại Pháp là gì, đột nhiên tại Trung Quốc đã xuất hiện đợt trấn áp to lớn đến thế, rốt cuộc đó là gì vậy? Các phương tiện truyền thông toàn thế giới đều truyền tải lại tuyên truyền vu khống của các phương tiện truyền thông Trung Quốc, áp lực lúc ấy rất lớn. Tất nhiên, đó chỉ là áp lực trên hình thức, còn có áp lực về bản chất. Ngay áp lực trên hình thức ấy cũng chưa hề có tiền lệ trong lịch sử. Mọi người đối trước áp lực như thế, đã làm chính lại tất cả cho đến mức độ như hiện nay, thật là suýt sặc.

Lúc bấy giờ, các nhân tố tà ác mà trong vũ trụ dự định sẽ đào thải đã từ trên đó xuống to lớn phi thường, đã làm cho tam giới, các không gian do lập từ cấu thành tại các tầng các tầng đều đầy ắp; tà ác toàn vũ trụ đều áp xuống. To lớn nhường ấy, áp xuống nhân loại, áp xuống tam giới. Như chư vị đã thấy, ảnh chụp địa cầu bấy giờ trên phương tiện truyền thông trông giống như bộ mặt quỷ; đó chỉ là biểu hiện tại một tầng không gian của trái đất. Nếu như không [có] Chính Pháp, thì không một cá thể nào trong các sinh mệnh tại tam giới còn sống sót được nữa, bởi vì thứ ấy đủ để tiêu huỷ một thiên thể rất to lớn. Khi mà cái thể của Chính Pháp đã tiêu huỷ hết những thứ áp xuống ấy xong, toàn bộ các nhân tố ức chế tư tưởng của con người đều bị thanh trừ, thì hình thể lúc đó đã thay đổi rất nhiều. Trước đây khi giảng chân tướng, rất nhiều người hoàn toàn không nghe, hơn nữa [còn có] biểu hiện tà ác. Khi mà những thứ ấy bị tiêu huỷ xong rồi, thì lúc chư vị lại giảng chân tướng nữa, người ta lại mong muốn tiếp thu, cũng có thể nghe [hiều]. Nhưng cũng còn [những người] không lý trí lắm, bởi vì những sinh mệnh tà ác chui vào tam giới kia vẫn còn đang thao túng con người, còn đang thao túng những người có nhận thức tư tưởng không tốt về Đại Pháp. Vì chịu ảnh hưởng của tuyên truyền vu khống từ các phương tiện thông tin, nên số người như thế còn rất đông, do

vậy áp lực tạo thành đối với chư vị còn rất lớn; hơn nữa rất nhiều sinh mệnh tà ác ấy là hết sức thấp. Trong tình huống ấy, tôi bảo mọi người [hãy] phát chính niệm, sau khi thanh trừ các nhân tố tà ác đã thao túng con người [bằng phát] chính niệm thì về căn bản đã làm con người thế giới tinh táo lại.

Trong toàn bộ quá trình Chính Pháp, công của tôi là từ [tiên] vi quan hướng đến bề mặt. Trên thực tế, tốc độ là mau lẹ phi thường; tôi sẽ giảng một chút về vấn đề tốc độ Chính Pháp này. Vào lúc trước khi mà cái thể của Chính Pháp chưa thực thi đến bề mặt của con người, cũng là lúc mà Chính Pháp đang liên tục tiến đến bề mặt, khoảng trống trước ở trước khi các điểm bề mặt này được qua Chính Pháp, vào đúng khoảng trống thời gian ấy, thì cự thế lực tà ác biểu hiện ra hết thảy [những gì] của chúng, đang lợi dụng những sinh mệnh kỳ hình cận bã đen bản ở tầng thấp nhất và tà ác nhất để bức hại Đại Pháp, bức hại các đệ tử Đại Pháp. Còn các đệ tử Đại Pháp cũng trong đúng đoạn thời gian Chính Pháp còn chưa đến để chứng thực Pháp, cứu độ chúng sinh. Hết thảy đều đang biểu hiện vào đoạn thời gian này.

Trước khi Pháp Chính hoàn tất triệt để, thì cái thể của Chính Pháp đang liên tục xuyên qua các bộ phận không gian còn lại. Tuy nhiên khi mà cái thể của Chính Pháp chưa đến được không gian bề mặt, thì ở nơi không gian về mặt vẫn còn cự Pháp của vũ trụ, Pháp đã bị bại hoại còn ở đó; do vậy cự Pháp ấy đang ước chế hết thảy các sinh mệnh ở trong cự không gian mà Chính Pháp còn chưa đến được. Nếu như ngay từ sớm đã huỷ bỏ cự Pháp kia, nói cách khác huỷ bỏ cự Pháp từ khi Chính Pháp còn chưa đến, thì mọi người thử nghĩ coi, nó sẽ xuất hiện vấn đề nghiêm trọng: vũ trụ từ trên xuống dưới, không gian hướng ngang, không gian hướng dọc, hết thảy các không gian đều bị đảo loạn, hết thảy thời gian có trong vũ trụ đều sẽ không tồn tại, biến thành một không gian to lớn nhất, biến thành một không gian

mau lẹ nhất, hết thấy các sinh mệnh trong tất cả các cự không gian đều sẽ ở trong không gian mau lẹ nhất ấy mà như nát toàn bộ với tốc độ lớn nhất, hết thấy vật chất đều lập tức hoại ngay, hết thấy những gì ở bề mặt của cự vũ trụ còn lại mà chưa qua Chính Pháp đều bị kết thúc, lập tức giải thể hết. Chỗ bề mặt của cự vũ trụ mà chưa qua Chính Pháp cũng là do vô số không gian to lớn, vô số sinh mệnh, vô số Thần tử [hợp mà] thành, do vậy khi mà Chính Pháp chưa kết thúc thì không thể huỷ bỏ chúng được, nếu không thì chúng sinh ở trong ấy sẽ bị giải thể trước khi Chính Pháp đến, [và] không được cứu độ. Sư phụ không phải chỉ đang cứu độ chư vị và thể nhân, mà cũng là đang cứu độ các sinh mệnh cao tầng ấy. Cự sinh mệnh không thấy được vũ trụ mới như thế nào, mà cũng không cho phép họ thấy; như vậy họ [mới] tuân theo cự Pháp lý mà duy họ hết thấy những gì của cự vũ trụ này. Do vậy [khi] tôi chiếu theo vũ trụ mới mà đặt yêu cầu cho họ, thì họ không chịu, họ không nhìn thấy [vấn đề này]. Thế nên ở trong Chính Pháp thì cự Pháp trên thực tế đang khởi tác dụng can nhiễu đến tôi và các đệ tử Đại Pháp. Tôi có thể huỷ bỏ chúng. [Nhưng] như tôi đã nói, vì để cứu độ chúng sinh nên không thể huỷ; một khi huỷ đi, thì những sinh mệnh ấy sẽ không thể đắc độ được nữa, chúng sinh ở trong bộ phận thiên thể ấy đã kết thúc mất rồi. Hơn nữa chủ thể của đệ tử Đại Pháp là còn đang tại đây, còn khó mà có thể cứu độ hơn nữa.

Do đó có rất nhiều sự việc không thể coi là đơn giản được. Nếu không phá trừ cự Pháp kia, thì sẽ mang đến sự khó khăn cho cứu độ của Chính Pháp; còn phá trừ [cự] Pháp ấy, thì sẽ đưa đến hậu quả nghiêm trọng cho chúng sinh. Các đệ tử Đại Pháp phát chính niệm thanh lý tà ác đang bức hại chư vị, chính niệm thuần chính là khá dĩ, [vì] cự Pháp lý cũng là như vậy. Điều ấy và chính niệm đối với tu luyện, chính niệm đối với chúng sinh đó là một đạo lý. Do đó chư vị có thể làm điều ấy. Nếu như Sư phụ làm

thay cho chư vị, thì cự Pháp lý và cự Thần sẽ không chịu, bởi vì tôi đã làm rất nhiều việc cho chư vị rồi, nếu như đặc cách mà làm nhiều nữa, hoặc làm hết cả cho, thì cự Pháp lý và các sinh mệnh của cự vũ trụ sẽ thấy hết, họ tuyệt đối sẽ không chịu. Họ sẽ cho rằng hết thấy những gì của chư vị là do tôi bao hết, rằng các đệ tử Đại Pháp chưa hề tu, do vậy họ sẽ ngăn cản.

Tất nhiên đã ngăn trở thì tôi có thể thanh lý chúng, nhưng làm thế có được không? Có rất nhiều việc không thể coi là quá đơn giản như vậy được. Như một thí dụ thế này. Một số học viên tại Trung Quốc có lúc thực thi không được tốt lắm, khi mà họ đang bị bắt và bị bức hại, và những kẻ ác bá kia đang đánh họ, đánh họ rất ghê gớm. Tuy nhiên vào lúc ấy có học viên chính niệm không đầy đủ, nên bức hại gặp phải lại càng nghiêm trọng hơn. Khi tà ác đánh đập họ, họ quên mất bản thân mình là đệ tử Đại Pháp, họ không có nghĩ rằng: ‘Mình cầu cứu Sư phụ trợ giúp’. [Hoặc] lúc cầu cứu Sư phụ lại có tâm sợ hãi rất mạnh mẽ. Rất nhiều người khi bị đánh đập đau quá thì miệng lại kêu: “Mẹ ơi! Mẹ ơi!” Hoàn toàn coi bức hại này là bức hại của người thường đối với con người. Nếu lúc ấy tôi đến bảo hộ cho họ, thì những cự thể lực chúng sẽ không chịu, bởi vì chúng đang duy hộ đạo lý của cự vũ trụ, chúng không nhìn thấy được vũ trụ mới. Chúng sẽ nói: “Đây mà là đệ tử của ông ư? Ông xem họ có coi ông là Sư phụ hay không? Họ có coi bản thân họ là người tu luyện hay không? Họ có còn chính niệm hay không? Họ đã vứt bỏ được sinh tử hay chưa? Họ đã thực hiện được kim cương bất động hay chưa?” Vào những lúc ấy Sư phụ thật sự bị chúng chỉ trích đến mức không biết nói thế nào. Tất nhiên, [qua] biểu hiện nhất thời ấy không thể nói rằng đó không phải đệ tử của tôi, chúng thực ra cũng hiểu rõ [điều ấy], chúng vẫn nói: “Mục đích chúng tôi đánh chính là để lấy chính niệm kia ra. Ông xem đến ngay cả ông mà họ cũng không nhận. Họ cũng không tự coi bản thân họ là đệ tử

Đại Pháp.”

Do vậy có những lúc làm cho Sư phụ không biết nói thế nào. Tuy nhiên, vì vũ trụ đang trong Chính Pháp, tôi hoàn toàn không thừa nhận trường bức hại này; tôi có thể thanh lý triệt để những Thần đang thao túng và lợi dụng các sinh mệnh tà ác cũng như các sinh mệnh tà ác. Bất kể là tầng cao đến đâu, bất kể là ai đánh, ai thao túng, ai lợi dụng, ai an bài, thì tôi cũng có thể bắt một cái là bắt trong tay mà [tiêu] huỷ. Sư phụ ngồi đây là một người thường, chư vị liền cho rằng tôi là người thường. Nhưng thân thể của Sư phụ tại tất cả các không gian khác là to lớn vô tỷ, cái nọ lại lớn hơn cái kia; vũ trụ lớn đến mấy, cũng không lớn được như tôi. (vỗ tay) Tuy nhiên mọi người thử nghĩ xem, nếu tôi huỷ những sinh mệnh ấy, thì cự [đạo] lý, những sinh mệnh tại không gian bề mặt của vũ trụ to lớn vốn chưa qua Chính Pháp đều nhìn thấy, và sẽ nói: “Ông làm gì thế?” Như thế toàn bộ họ sẽ quần hội lại để [tấn] công, trở nên đối lập với tôi. Kể cả có như thế thì tôi vẫn có thể tiêu diệt họ, họ tới bất kể là bao nhiêu, tôi đều có thể thanh lý được họ; tức bỏ quả vị, đã nhập địa ngục. Mọi người thử nghĩ xem, tôi tới đây là đến cứu độ chúng sinh; những Thần ấy chẳng phải chúng sinh sao? [Họ] là những sinh mệnh cao cấp hơn, đáng được đặc độ hơn. Còn biểu hiện của một đệ tử Đại Pháp kia lại không giống như một đệ tử Đại Pháp, vậy mà tôi lại vì [đệ tử] ấy mà tiêu diệt vô số Thần, mọi người nghĩ xem điều đó đúng hay không? Không đúng. Do đó tôi nói với mọi người rằng có những sự việc mà Sư phụ rất khó xử lý. Không phải vì năng lực của Sư phụ không có, mà là vì sự đặc độ của tất cả chúng sinh. Khi mà bản thân chư vị thực thi được chính, thì Sư phụ có thể làm gì cho chư vị cũng được. Nếu như chính niệm thật sự của chư vị là rất mạnh mẽ, có thể vút bỏ sinh tử, kim cương bất động, thì những tà ác kia không dám động đến chư vị. Bởi vì họ biết được rằng [nếu] không giết chết người này thì có bức hại thế nào cũng vô dụng; tà

ác chỉ có thể là không quan tâm gì nữa đến người ấy thôi. Nếu trong tình huống như thế mà tà ác vẫn bức hại, thì Sư phụ cũng không cần khách khí gì hết, Sư phụ có vô số Pháp thân, ngoài ra còn có vô số những chính Thần đang trợ giúp tôi thực thi công việc cũng sẽ trực tiếp thanh trừ tà ác. Trước đây chẳng phải tôi đã nói với chư vị rồi hay sao, mỗi một đệ tử Đại Pháp trong chư vị đều có thiên long bát bộ hộ Pháp, đều chỉ là vì chư vị thực thi không đạt, nên chúng Thần bị Pháp lý của cự vũ trụ hạn chế nên lo lắng không biết làm thế nào.

Như vậy rốt cuộc cự thế lực có quan hệ gì đối với tôi? Tôi giảng một chút vấn đề này. Thực ra cự thế lực ấy, nói một cách chặt chẽ, họ không phải là đang huỷ hại sự việc Chính Pháp này, họ cũng không dám huỷ hại. Tuy rằng mục đích của họ là không thuần, [nhưng] họ cũng mong muốn làm sao cho công việc Chính Pháp này có thể thành công, chẳng qua là họ muốn hết thấy đều phải chiều theo yêu cầu của họ mà thực hiện, chiều theo yêu cầu họ mà Chính Pháp; điều ấy là tuyệt đối không được phép. Bởi vì các sinh mệnh trong vũ trụ này đều bại hoại rồi, các nhân tố bản nguyên cấu thành nên sinh mệnh của họ đều đã bất thuần rồi, nhân tố của nhân tố cũng bất thuần rồi; đây là điều họ cũng không tự phát hiện được, có dùng cách gì cũng không sao làm cho bản thân thật sự thuần chính được nữa. Bản thân họ không cách nào phù hợp với tiêu chuẩn yêu cầu của Chính Pháp và vũ trụ mới; hỏi họ đặc Chính Pháp thế nào đây? Chính Pháp sao có thể chiều theo yêu cầu của họ mà thực hiện? Nếu những gì sản sinh tại vũ trụ mới đều chiều theo tiêu chuẩn và yêu cầu của các sinh mệnh cự vũ trụ, thì chẳng vẫn là cự vũ trụ là gì? Bình mới thuốc cũ đúng không? Hết thấy chúng sinh của cự vũ trụ họ hoàn toàn không biết vũ trụ nguyên lúc tiên thiên thuần chính nhất là như thế nào; hỏi có sao lại chiều theo yêu cầu của họ mà thực hiện? Do đó không thể thừa nhận họ được. Tuy nhiên họ xuất phát từ chỗ không

muốn [bị] giải thể trong cựu Pháp lý thành-trụ-hoại-diệt, [họ] đã theo bản năng mong muốn giải cứu bản thân. Khi họ thực hiện sự việc này, thì từ sinh mệnh cao nhất cho đến sinh mệnh thấp nhất trong vũ trụ đều tham dự vào, một hệ thống hoàn chỉnh được đưa ra và mỗi tầng đều có 20% các sinh mệnh tham dự, mỗi tầng đều có sự an bài rằng giúp đỡ tôi Chính Pháp một cách cụ thể như thế nào. Nhưng sinh mệnh của các tầng đều bất thuần rồi, ngay cả sinh mệnh cuối cùng ấy cũng bất thuần rồi. Khi mà giúp đỡ tôi họ đều có ẩn giấu việc bảo hộ cho tư tâm của bản thân họ, đều chỉ muốn cải biến người khác mà chẳng muốn cải biến bản thân mình, không ai muốn động đến mình hết, thậm chí còn bảo toàn ở mức tối đa những gì mà bản thân mình chấp trước không bỏ được. Trong toàn quá trình này có rất nhiều việc họ đã thực hiện vô cùng bất hảo; có việc họ cố ý làm, còn có việc bản thân họ cũng không ý thức được rằng là sự việc rất bại hoại. Do đó hết thấy những gì họ thực thi đều không đạt được tiêu chuẩn vũ trụ mới; ngay cả [chiều theo] tiêu chuẩn của cựu vũ trụ vào lúc sơ kỳ thì cũng không đạt, [nên] cựu lý sánh với tiêu chuẩn của vũ trụ mới thì lại càng [xa cách]. Rốt cuộc vũ trụ mới thế nào, họ đều không cách nào biết. Vào thời khắc then chốt này thì biểu hiện của chúng sinh đối với Chính Pháp đều quyết định cho tương lai của chúng sinh; cũng chính là trong Chính Pháp mà khảo nghiệm hết thấy những sinh mệnh, sắp đặt lại vị trí mới cho họ, trong đó bao gồm cả [việc] bị đào thải. Do vậy họ hoàn toàn không được phép biết được vũ trụ mới ra sao, hết thấy những gì đã qua Chính Pháp là hoàn toàn khác hẳn với hết thấy những gì họ an bài.

Nói đến đây tôi trước hết giảng một chút về ‘thời gian’. Thực ra thời gian của Chính Pháp là rất nhanh. Tạo hết thấy những gì của vũ trụ mới này ở bên ngoài thiên thể chỉ là việc trong thời gian một cái hươ tay, nó nhanh như thế. Tuy rằng đó chỉ là một cách hình dung, nhưng thực sự quả là chỉ trong

thời gian hươ tay một cái là hoàn thành; nó mau lẹ như thế. Vậy tôi thực hiện việc này đã thực hiện đến cả thập kỷ là sao? Kỳ thực bên trong vũ trụ, có các không gian khác nhau, mà mỗi không gian lại có các thời gian khác nhau. Trong vũ trụ từ lớn đến bé, từ vi quan vô hạn đến hoành quan vô hạn có vô số các lập tử, mà trên mỗi lập tử đều có một thời gian độc lập, mỗi thời gian đều nhanh chậm khác nhau. Mà ở trong lập tử với các thể giới lớn bé khác nhau do các lập tử cấu thành nên [cũng] có thời gian; và ở trong lập tử với thiên thể to lớn hơn nữa cấu thành từ vô số lập tử cũng có thời gian, toàn bộ quần thể to lớn các lập tử của các lập tử cùng trong một tầng lại còn có thời gian to lớn hơn nữa. Các thời gian trong vũ trụ cũng giống như các sinh mệnh trong vũ trụ là không cách nào đếm xuể; ngoài ra vũ trụ trên tổng thể cũng lại có một thời gian tổng thể, trong đó có vô vàn vô số các thời gian cụ thể khởi tác dụng trong các không gian [khác nhau]; hết thấy đều là vì phương thức tồn tại của các chúng sinh tại các không gian khác nhau mà được tạo ra. Như vậy có thời gian của không gian là rất nhanh, có thời gian của không gian là rất chậm. Đó là điều mà vừa rồi tôi có nói về sự nhanh chậm của các không gian; từ khi tôi bắt đầu giảng cho đến bây giờ, thì có không gian có thời gian là đồng bộ với tôi, có không gian đã trải qua mấy ngày liền rồi, có không gian đã trải qua hàng bao nhiêu vạn năm rồi, có không gian đã trải qua hàng mấy trăm triệu năm, hàng mấy tỷ năm rồi, nó nhanh đến như vậy. Bởi vì vũ trụ quá to lớn, các lập tử trong đó là vi quan vô hạn, là hoành quan vô hạn, chúng đều có tồn tại thời gian của tự bản thân. Mọi người thử nghĩ xem, toàn bộ vũ trụ này, bất kể là nó to lớn đến đâu, thì Chính Pháp ấy đều không ở trong bất kể khái niệm thời gian nào của vũ trụ, [nó] ở ngoài hết thấy tất cả. Thực hiện bên ngoài thời gian của vũ trụ, không hạn chế trong bất kể thời gian nào. Vũ trụ to lớn đến mấy, thời gian nhiều đến mấy, thì ở bên ngoài thiên thể, chỉ trong thời gian hươ tay một cái là hoàn thành; tốc độ ấy lớn

hơn tốc độ nhanh nhất của vũ trụ. Tuy nhiên, không hiểu mọi người đã từng nghĩ [thế này] chưa: chỉ lúc một cái hươ tay thì có chỗ đã trải qua hàng mấy trăm triệu năm rồi.

Không gian của nhân loại này là còn được tính là khá dĩ, từ khi Chính Pháp khai thủy mới có một thập kỷ; từ 20 tháng Bảy, 1999 đến nay đã qua hơn hai năm, là 4 năm trên lịch; tôi Chính Pháp bắt quá cũng đã trải qua thời gian chục năm. Mọi người thử nghĩ xem, như thế chẳng phải rất nhanh hay sao? Thực ra là rất nhanh vậy, chính là trong một cái hươ tay liền hoàn thành hết thủy; thời gian ở trong không gian con người biểu hiện ra là khác biệt cả chục năm. Hơn nữa, từ Chính Pháp trở về sau thì thời gian toàn bộ của vũ trụ đều được đẩy nhanh hơn lên. Trước tháng Bảy 1999, một ngày là trải qua trong một giây. Hiện nay vẫn còn đang được tăng nhanh liên tục, một năm lúc này ước tính là trải qua trong một giây; đó vẫn là con số bình quân, ngoài ra còn được tăng nhanh hơn nữa.

Mọi người thử nghĩ xem, [với] tốc độ mau lẹ nhường ấy, thì ở trong lịch sử của toàn bộ sinh mệnh, ở trong sự vĩnh viễn của sinh mệnh chư vị, thì thật chẳng đáng kể gì. Tương lai khi chư vị xoay đầu xem lại đoạn thời gian này, thì chỉ là một cái chớp mắt, không là gì cả. Ban đầu trong trường bức hại này chư vị thấy một ngày như cả một năm; ngay thời gian gần đây có rất nhiều học viên nghĩ: “Đến bao giờ kết thúc nhỉ? Bức hại này đến lúc nào mới hết đây?” Vì thế mà có người khi thấy Sư phụ viết rằng ngày Xuân rồi sẽ đến (*mọi người cười*) bèn nghĩ: “À, đến mùa Xuân rồi sẽ kết thúc, đúng không?”. Trước đây tôi từng viết đến mùa Thu, (*mọi người cười*) thế là có học viên nói: “Nhất định mùa Thu sẽ kết thúc”. Mùa Thu ấy đã qua rồi, [bức hại vẫn] không kết thúc; [họ] có cảm giác đúng như là thất vọng vậy. Mọi người thử nghĩ xem, đó chẳng phải là đang dùng cái tâm của người thường để đối đãi với hết thủy mọi thứ hay sao?

Một người nghĩ [như thế], hai người nghĩ [như thế], ba người nghĩ [như thế], thì không sao. Nhưng nếu toàn bộ các đệ tử Đại Pháp nhiều người hơn nữa đều nghĩ như thế, thì có phải là một cái tâm rất mạnh, một chương ngại rất lớn hay không? Chư vị đã không thật sự lợi dụng thật tốt đoạn thời gian này, chư vị hy vọng nó kết thúc thật nhanh. Mọi người nghĩ xem, nếu chúng ta kết thúc [nó] hôm nay, thì Trung Quốc sẽ chết bao nhiêu người? Rất nhiều người là đối ứng với các sinh mệnh chúng sinh của các thiên thể to lớn hơn; [nếu] lập tức kết thúc, thì sẽ có bao nhiêu sinh mệnh sẽ bị đào thải? Chúng ta không thể thanh trừ niêm tà ác coi Đại Pháp như địch trong đầu não của họ, mà rất nhiều trong số họ là đại biểu cho các thiên thể rất to lớn; vì họ bị đào thải, hỏi có bao nhiêu sinh mệnh trong vũ trụ mà họ đối ứng sẽ bị chết? Sẽ đào thải bao nhiêu sinh mệnh? Mọi người đã nghĩ đến vấn đề này chưa? Chư vị là đệ tử Đại Pháp, lịch sử đã giao phó cho chư vị trách nhiệm vĩ đại ấy. Chúng ta nên lợi dụng thật tốt giai đoạn thời gian này; chưa kết thúc thì vẫn còn cơ hội cứu độ chúng sinh. Thời gian rất ngắn rồi, một khi Pháp Chính nhân gian bắt đầu, thì cũng đã định xong những vị trí khác nhau cho mọi người. Tuy rằng tôi không thừa nhận an bài của cự thế lực, chư vị [vẫn] luyện rèn bản thân trong giai đoạn thời gian này, gây dựng uy đức của đệ tử Đại Pháp. Các đệ tử Đại Pháp vào lúc Đại Pháp đang gặp bức hại, điều mọi người nên nghĩ đến trước tiên là cứu độ chúng sinh, điều nghĩ đến là làm sao có thể chứng thực Đại Pháp. Như thế chẳng phải thật vĩ đại? Tôi hoàn toàn không thừa nhận an bài của trường tà ác này, nhưng sự bức hại rốt cuộc cũng đã xảy đến, tà ác rốt cuộc cũng đã bức hại rất nhiều chúng sinh như thế, vậy chúng ta chẳng phải trước hết là tranh thủ thời gian cứu độ họ hay sao? Coi đó chỉ là một thứ người thường bức hại người thường, ôm giữ cái tâm của người thường mà xét vấn đề: ‘Đến lúc nào thì chúng ta được giải oan? Đến lúc nào thì kết thúc?’ Mọi người thử nghĩ coi, tư tưởng ấy

có phải là tư tưởng mà một đệ tử Đại Pháp nên nghĩ đến không?

Không được sợ thời gian lâu, tôi nói với chư vị, Cơ Đốc giáo bị bức hại ba trăm năm sau mới khởi lên được. Một đệ tử Đại Pháp mang theo sứ mệnh trọng đại mà không bằng một người tu luyện phổ thông hay sao? Then chốt ở chỗ chúng ta nhận thức vấn đề thế nào. Tôi hỏi thử mọi người: cứu độ chúng sinh thêm mười năm nữa, chư vị có làm hay không? (*Học viên đồng thanh đáp: “Có làm!”*) (*vỗ tay*) Đó mới là đệ tử Đại Pháp chứ. (*vỗ tay*) Tất nhiên không có thêm mười năm nữa đâu, cũng không cho phép thời gian lâu như thế, thọ mệnh của chúng cũng không lâu đến thế.

Tuy nhiên then chốt là đệ tử Đại Pháp nhìn nhận vấn đề thế nào. Một người nghĩ thế, hai người nghĩ thế, thì không thành vấn đề. Còn nếu các đệ tử Đại Pháp đều cùng nghĩ thế thì sẽ có vấn đề. Mọi người còn nhớ chẳng lúc trước 23 tháng Tư, 1999 thì thủ tướng Trung Quốc đã khẳng định [tốt về] Đại Pháp đúng không? Khi học viên phỏng vấn vào 23 tháng Tư, thì ông cũng tiếp kiến các đệ tử Đại Pháp, hơn nữa đã nói rất là tốt. Sau khi trường bức hại này bắt đầu thì chúng ta thấy một số học viên vì thế mà phát sinh rất nhiều tâm người thường, nghĩ rằng: ‘Cho kẻ cầm đầu tà ác ở Trung Quốc kia chết sớm đi cho rồi, để hắn bị lật đổ, rồi thay ông thủ tướng vào đây; đổi thủ tướng vào đó thì chẳng phải chúng ta sẽ được giải oan?’ Chư vị phải chẳng chưa nghĩ đến: đây là Pháp của vũ trụ, hỏi con người nói đánh là đánh? Con người nói giải oan là giải oan? Con người [quả là] không tỉnh ngộ! Lẽ nào có thể đặt hy vọng vào một người thường? Chư vị là đệ tử Đại Pháp kia mà! Mỗi một đệ tử Đại Pháp trong chư vị là đại biểu cho không gian rất to lớn. Nhân loại kia đáng kể gì, chỉ bất quá là do cự thể lực đang lợi dụng chúng, rồi phong tỏa những năng lực to lớn hơn của chư vị lại. Tại sao có thể xét vấn đề như thế kia được? Nếu như chư vị đều nghĩ thế, thế

thì, cự thể lực đều thấy hết: ‘Tại sao đều có cái tâm như thế vậy? Cái tâm ấy phải vút bỏ, vậy thì chúng ta hãy làm ông thủ tướng trở thành xấu. Chỉ có làm cho ông ta xấu đi, thì mới vút bỏ được cái tâm người thường kia mà thôi.’ Có phải vậy không? Cự thể lực không hề coi con người là gì hết, nói giết là giết ngay; trong Chính Pháp họ chỉ chấp trước vào an bài của họ thôi.

Sự việc Chính Pháp này nếu thật sự bị phá hoại, thì vũ trụ thật sự sẽ không có, cự thể lực kia thật sự cũng mất. Sinh mệnh nào rồi cũng mất, hết thảy đều giải thể. Tuy rằng cự thể lực [muốn] canh tân vũ trụ, nhưng trên thực tế thì không làm được, như vậy họ chấp trước vào những điều họ cần phải làm, [nếu họ] mưu đồ muốn chi phối sự việc Chính Pháp này [thì] khởi tác dụng là xấu 100%. Bởi vì hết thảy những can nhiễu [xuất hiện] trong Chính Pháp đều là do họ an bài, [hễ] khi không chiếu theo an bài của họ mà thực hiện, thì họ liền làm điều xấu. Đối với những sinh mệnh ấy mà xét thì phải đào thải trong Chính Pháp. Khi giảng rõ chân tướng chư vị đã thấy rằng có những người thực sự rất khó độ; thực ra tôi nói với mọi người rằng, trên thế gian này có rất nhiều người đã hoàn toàn không thể cứu độ được nữa. Chư vị còn nhớ chẳng tôi từng viết câu “từ bi biết độ bao nhiêu nhi”¹? Hỡi các đệ tử Đại Pháp, trong khi giảng rõ chân tướng chư vị có phò xuất to lớn đến mấy, tôi nói với chư vị, cuối cùng vẫn có rất nhiều sinh mệnh không thể đắc độ, họ đã chủ định bị đào thải rồi. Tôi biết rõ tại Trung Quốc sẽ có bao nhiêu người bị đào thải, hết sức đáng sợ, số lượng to lớn phi thường.

Tôi quay lại giảng về đề tài kia; tôi vừa nói về quan hệ giữa cự thể lực và tôi. Cự thể lực ấy, họ đã thấy được rằng vũ trụ đang đi đến bước cuối cùng trong Pháp lý thành-

1. *Từ bi cứu độ tri đa thiếu — từ bi cứu độ biết là bao nhiều vậy.* một câu trong bài thơ *Đào* đã được dịch và đăng trên [phapluan.org](http://www.phapluan.org): http://www.phapluan.org/vie/jw/kinh_van_20020131.html.

trụ-hoại-diệt; vì để cứu vãn bản thân, nên từ niên đại hết sức xa xưa đã bắt đầu an bài sự việc này. [Lúc ấy] không ai biết được tôi là ai, tôi cũng không biết được tôi là ai. Không một sinh mệnh nào đã từng thấy tôi, không một sinh mệnh nào đã từng biết tên tôi. Tôi cũng không có hình, cũng không có tên, khác biệt với những gì cấu thành nên hết thảy các sinh mệnh trong vũ trụ; đối với các sinh mệnh bên trong vũ trụ mà xét thì tôi không có gì cả, cũng có khi vũ trụ không có gì thì lúc ấy chỉ có tôi thôi. Tôi chính là không có gì cả. Không sinh mệnh nào biết được tôi là ai. Nhưng không có tôi thì không có vũ trụ tồn tại. Tôi đến chỗ này, chính là vì để trong khi đại khung vũ trụ giải thể mà cứu độ chúng sinh trong khi trùng tân Chính Pháp.

Thực ra hết thảy những gì mà cự thế lực định làm là sao cho các thể sinh mệnh trong vũ trụ có thể tự độ, nhưng không làm được. [Trước đây] mỗi lần trước lúc đại khung kết thúc, khi ấy chúng sinh đều làm như thế cả, kết thúc trái lại lại tăng tốc giải thể. Nói cách khác biểu hiện của các chúng sinh trong Chính Pháp chỉ có thể là thái độ của chúng sinh đối với Chính Pháp, mà quyết định lưu hay bỏ; mức độ biểu hiện thái độ đối với Chính Pháp [đã] cân nhắc vị trí sắp đặt mới cho họ. Nói cách khác, nó chỉ là biểu hiện của chúng sinh tại giai đoạn cuối cùng của thành-trụ-hoại-diệt.

Khi tôi trực tiếp xuất hiện tại tầng trung-hạ trong đại khung, các sinh mệnh cao tầng trong đại khung họ đều nhìn thấy. Tôi từ chỗ không có gì mà tích tụ thành có, không phải là tổ hợp của các lap tử, bởi vì tôi không có lap tử. Mọi người đã biết, tôi không thể một bước là đến ngay chỗ con người. Nếu thân thể cấu thành từ rất vi quan, sẽ ảnh hưởng đến hết thảy những gì trong vũ trụ. Nghĩa là bất kể sinh mệnh từ tầng nào, khi họ tiến nhập xuống một tầng ở dưới, thì tầng ấy của vũ trụ sẽ bị huỷ, bởi vì vật chất càng vi quan thì năng lượng càng to lớn, tính phóng xạ

của nó càng mạnh mẽ. Dẫu rằng năng lượng của Thần là có ý thức, là từ bi, nhưng cũng sẽ cải biến tất cả. Do vậy phải chuyên sinh từng tầng từng tầng, khi mà có được cái bề mặt lap tử của một tầng, thì mới có thể lưu tồn tại tầng đó. Tuy nhiên mọi người thử nghĩ xem, đến đây theo cách như thế, ngày tháng sẽ dài lâu vô cùng; tôi chính là từng bước từng bước đến đây như thế.

Không chỉ có tôi đâu, hạ xuống thế giới con người đã có rất nhiều Thần trong đại khung này, cũng là từng bước từng bước như thế mới hạ xuống được. Trong thiên thể có rất nhiều các Thần tại các tầng khác nhau đến, mục đích là muốn đến cứu vãn đại khung. Đối với con người mà xét, họ đều là sinh mệnh tầng tuyệt cao, phát nguyện muốn cứu tất cả, lúc ấy thực sự đã rất nhiều vị đến. Bản nguyện là tốt, nhưng họ không làm được. Không chỉ không làm được, mà họ còn không hồi khứ được. Thực ra bất kể là ai, hễ nhập tam giới liền vĩnh viễn không thể hồi khứ. Nhưng dẫu là đến bao nhiêu, thì những sinh mệnh tại cao xứ của đại khung này họ đều đã thấy, họ biết rằng ai cũng không làm được việc này, họ cũng luôn luôn để mắt đến tôi. Họ ở bên trên nhìn rất rõ: “À, vị này có thể làm được.” Họ nhận ra rằng những thứ cấu thành nên sinh mệnh của tôi là khác với các sinh mệnh khác trong vũ trụ, cái gì cũng không động đến được bản chất [của tôi]. Như vậy họ đã quyết định chọn tôi. Kỳ thực đã có rất nhiều Thần đã đến trải đất.

Tuy rằng họ đã chọn tôi, nhưng họ không thể biết tôi rốt cuộc là ai. Vậy hỏi vì sao tôi lại còn đồng ý với những an bài ấy trong lịch sử của họ? Bởi vì phương diện này động chạm đến một vấn đề rất trọng yếu. Mọi người đã biết, tôi vừa giảng rằng các đệ tử Đại Pháp có ba bộ phận, trong đó có một bộ phận là đến để kết duyên, bộ phận các đệ tử Đại Pháp này có số lượng rất lớn. Từ các thiên thể xa xôi đến để kết duyên, đại biểu cho các sinh mệnh đông đảo của các thiên thể vô cùng to lớn, đó là các đại biểu do

chúng sinh tại đó phải đến trái đất để kết duyên, bởi vì sự việc Chính Pháp cần phải thực hiện tại đây. Nếu tôi không tham dự, mọi người thử nghĩ xem, thì những sinh mệnh tại chỗ tối cao trong vũ trụ kia sẽ tuyển chọn một người khác để đến kết duyên, như thế chúng Thần đến từ các thiên thể xa xôi sẽ đến kết duyên với người khác, như thế sẽ không còn là chuyện nhỏ; nếu như cự thế lực đưa tất cả các tầng trong đại khung canh tân mà an bài rất vi tế cho một sinh mệnh khác, thì là sẽ quá hồng mạt rồi; đó chẳng phải kết duyên nhầm lẫn hay sao? Tuy nhiên dầu như thế đi nữa họ cũng không ngăn trở được tôi Chính Pháp. Nhưng, sẽ xuất hiện một vấn đề nghiêm trọng, một khi đến lúc [cần] bắt đầu cứu độ, người mà họ tuyển chọn bắt đầu cứu độ, tuy rằng vị ấy thực hiện không được, tôi cũng phải bắt đầu Chính Pháp một cách chân chính; lúc ấy họ đều nhất định cho rằng tôi đang can nhiễu đến họ, họ sẽ dốc tận hết tất cả các sinh mệnh trong toàn bộ cự vũ trụ đến tiêu diệt tôi. Họ nhất định sẽ cho rằng tôi là đang phá hoại công việc của họ nên phải tiêu diệt; tuy nhiên không ai tiêu diệt được tôi cả, không ai ngăn cản được tôi Chính Pháp. Như vậy mọi người thử nghĩ xem tình huống gì sẽ xuất hiện? Tốc độ Chính Pháp tuyệt đối không thể bị ảnh hưởng, nếu họ ngăn trở, thì tôi sẽ thanh trừ họ, trong nháy mắt là tiêu hủy, bất kể có bao nhiêu tham gia đều sẽ bị tiêu hủy. Mọi người thử nghĩ xem, chẳng phải vì cứu độ chúng sinh nên tôi mới đến, nhưng [họ] đều bị tiêu hủy hết, thì còn cứu độ ai đây? Do vậy trong lịch sử, khi mà họ tuyển chọn tôi, tôi đã suy xét rằng vì để cứu độ họ, nên đã không phản đối, nhưng không thể cho họ biết được rằng tôi là ai. Chính là như vậy mà họ đã an bài hết thảy trong đại khung, bao gồm hết thảy những sự việc trong lịch sử nhân loại. Tôi nhận thấy rằng lúc Chính Pháp bắt đầu thì cũng là một khảo nghiệm đối với họ. Bởi vì hết thảy những gì họ làm đều không đạt với tiêu chuẩn của vũ trụ mới, nên tôi coi hết thảy những gì họ làm đều là những trò du hí. Các ông muốn chơi

thì tôi cũng giúp một tay; bất quả chỉ là vậy thôi. Chính Pháp chân chính như thế nào, ấy lại là một chuyện khác. Tuyệt đối không cho phép họ biết được vũ trụ mới là như thế nào. Trong Chính Pháp, hết thảy các sinh mệnh đều không thể bị bỏ sót; họ cho rằng họ an bài cho tôi, tương đương rằng họ đang độ tôi, họ [cũng] có công. Vũ trụ sau Chính Pháp như thế nào, thì bản thân họ cũng thế này, họ được những gì họ muốn được, bảo lưu những gì họ muốn bảo lưu. Mọi người thử nghĩ xem, nếu như vũ trụ mới là vàng ròng thuần khiết, lại cho một sinh mệnh bất thuần vào thì nó chẳng phải [trở nên] bất thuần là gì? Liệu có thể cho phép được không? Bất kể sinh mệnh nào cũng không chạy thoát khỏi sự việc Chính Pháp này, không ai chạy thoát được; hết thảy những gì trong đại khung thiên thể đều ở đây cả. Như vậy cũng lại nói, bất kể là cự thế lực an bài như thế nào, thì họ cứ an bài thế thôi; nhưng đến lúc cuối cùng sự việc này thì tuyệt đối không thể chiều theo yêu cầu của họ mà thực hiện. Như vậy nên mới xuất hiện hết thảy những trở lực do cự thế lực ép buộc tôi phải chiều theo an bài của họ mà thực hiện. Bất kể là trở lực ấy to lớn đến mấy, trên thực tế cũng không ảnh hưởng đến thực chất việc tôi [làm] Chính Pháp, hơn nữa tốc độ vẫn mau lẹ như thế; hết thảy đều thực hiện chiều theo yêu cầu của tôi như thế, vũ trụ mới hoàn toàn chiều tiêu chuẩn Đại Pháp mà kiến lập nên tất cả. Trên thực tế là cự thế lực vào khoảng thời gian Chính Pháp còn chưa đến mà biểu diễn; các đệ tử Đại Pháp cũng tại giai đoạn thời gian ấy mà duy hộ Đại Pháp, cứu độ chúng sinh; các sinh mệnh tà ác thấp kém bị cự thế lực tà ác lợi dụng cũng đang tại đó bức hại đệ tử Đại Pháp và chúng sinh; những ác nhân bị các sinh mệnh tà ác thấp kém và tà ác thao túng cũng trong giai đoạn thời gian ấy mà hành ác.

Hỏi cự thế lực ấy đã an bài sự việc này tại cõi người nơi đây được bao lâu thời gian? Thời gian của hai trái đất. Trước đây tôi đã giảng, tôi nói rằng Đại Pháp ấy, đã từng

truyền tại nhân thể. Nhiều học viên đã từng hỏi tôi nó từng được truyền khi nào? Chính là truyền tại trái đất lần trước. Tại sao? Trái đất lần trước là trái đất để làm thực nghiệm; cụ thể lực vì muốn để cho sự an bài canh tân tối hậu của họ không xuất hiện vấn đề gì, [nên] trên trái đất lần trước vì thế đã làm thực nghiệm một lần, vì không muốn nó xuất hiện vấn đề, không muốn nó bị sai chạy. Tại sao phải làm thời gian thực nghiệm lâu đến như vậy? Bởi vì trên địa cầu này trước đây chưa từng có chủng loại sinh mệnh ‘con người’ này. Vì sao tôi giảng về người hành tinh khác? Chính là vì đó là sinh mệnh của trái đất này; quá khứ bất kể đã canh tân bao nhiêu lần trái đất này, thì sinh mệnh chủ yếu trên đó đều là chủng loại sinh vật là người hành tinh khác ấy. Mỗi thời kỳ đều khác nhau, nhưng đều không có hình tượng của con người.

Tại sao trong lịch sử chư Thần đã phỏng theo hình dạng bản thân mà tạo ra con người? [Câu hỏi ấy] trong giới tu luyện cũng là một ẩn số. Tôi nói với mọi người, chính là vì ở đây cần truyền Pháp, chúng sinh nghe Pháp cần phải có hình tượng xứng đáng để nghe Pháp. Đưa mấy đám động vật đến đây nghe Pháp thì chính là làm ô nhục Đại Pháp, không được phép. Còn nếu không vì để truyền Đại Pháp mà có vị Thần nào đi tạo ra sinh vật với hình tượng con người, thì tất cả chư Thần sẽ tiêu trừ vị ấy, bởi vì nó tương đương với làm ô nhục Thần. Là vì Chính Pháp, nên Thần mới phỏng theo hình dạng bản thân mà tạo nên con người trên trái đất. Con người đông phương là do Thần có hình tượng con người đông phương tạo nên, người tây phương là do Thần có hình dạng người tây phương tạo nên, còn có Thần có hình tượng người da đen đã tạo nên người da đen, các nhân chủng khác đều do các Thần khác tạo nên. Thời ấy người ta đều gọi các vị Thần đã tạo ra họ là Chủ. Tuy vậy 90% con người hiện nay đều là các sinh mệnh đến từ cao tầng, hơn nữa đa số có tầng rất cao; [họ] chỉ lợi dụng lớp da người do Thần tạo ra từ

trước, [còn] bản thân họ không có quan hệ trực tiếp với các Thần đã tạo ra sinh mệnh con người. Thời ấy khi tôi truyền Pháp trên trái đất lần thứ nhất thì không hề giảng Pháp lớn như thế này, bởi vì đó chỉ là để làm thực nghiệm thôi. Pháp giảng ra chỉ để độ chúng sinh đến thế giới Pháp Luân; do vậy chúng sinh đặc độ vào kỳ ấy đều ở thế giới Pháp Luân. Trái đất lần ấy đã được để nó tồn tại tiếp đến bước cuối cùng; khoa học kỹ thuật rất phát triển, mặt trăng đã được đưa lên vào thời ấy. Nhưng vì công nghiệp phát triển, làm cho không khí, nước, thổ nhưỡng, thực vật cũng như thực phẩm cho con người thời ấy đều biến dị, cuối cùng con người cũng [trở nên] dị dạng; nguồn năng lượng trên trái đất cũng đã tiêu hao hết, và con người kỳ ấy đã kết thúc.

Như vậy trái đất vào kỳ này bắt đầu từ 100 triệu năm về trước; có người trong chúng ta ngồi đây nghĩ rằng: ‘Tôi học trong sách giáo khoa là từ 3,5 đến 4,5 tỷ năm kia mà’. Tôi nói với mọi người, mỗi kỳ trái đất đều là 100 triệu năm, trái đất lần trước cũng là 100 triệu năm. Tuy nhiên trong cuốn “Chuyển Pháp Luân” tôi đã giảng cho chư vị, tôi đã giảng rằng các văn vật trên địa cầu có cái mấy trăm triệu năm, thậm chí có cái 2 tỷ năm về trước. Tôi chỉ muốn nói rằng con người có tồn tại văn minh tiền sử; con người chỉ có thể [được phép] biết nhiều đến vậy thôi, chính là trong lịch sử 100 triệu năm ấy, nhân loại đã nhiều lần sáng tạo ra văn hoá tiền sử. Những tinh cầu trước đây đã ở vị trí của trái đất này cũng từng trải qua rất nhiều lần giải thể và tái tạo; trong vũ trụ có rất nhiều tinh cầu giải thể rồi, trôi dạt trong không gian hình thành cát bụi và các tinh thể nhỏ bé. Trong thiên thể rộng lớn [này] các tinh cầu không ngừng giải thể, không ngừng tổ hợp lại mới. Sự giải thể của chúng chính là những vụ nổ. Trái đất cũng là từ các trái đất trước đó không ngừng nổ vỡ rồi lại tổ hợp lại mới mà thành; nổ vỡ một cái rồi lại tổ hợp một cái. Trong không trung này có rất nhiều cát bụi, có những cái rất lớn, có những

cái như một tảng đá lớn, có những cái to đến mấy km², có những cái thậm chí đến mấy trăm km². Mỗi lần trên tinh cầu đều đã từng có [nền] văn minh, trên trái đất lần trước cũng có [nền] văn minh; như thế trên rất nhiều khối lớn có trên đó các vật thể không bị hoàn toàn nổ vỡ nên lưu lại văn hoá của sinh vật trong quá khứ. Khi tổ hợp trái đất một lần mới, thì những bụi vũ trụ ấy được ghép lại, tái tạo lại trái đất một lần mới, do đó mới lưu lại những văn vật, những di tích văn minh của trái đất lần trước đó hoặc của tinh cầu khác. Vậy nên đối với các nhà địa chất học và các nhà lịch sử học hiện đại mà xét, [nếu] hôm nay tôi không giảng [điều này], thì dù với bất kể phương pháp nào họ cũng không thể nghiên cứu được rằng vật chất trên trái đất này rốt ráo có niên đại bao nhiêu. Trái đất này, như tôi vừa giảng qua, có lịch sử 100 triệu năm, tính cho đến lúc này thì đúng là 100 triệu năm, bằng với tuổi [thọ] của trái đất lần trước. Tất nhiên nhân loại trong 100 triệu năm qua cũng đã kinh qua mấy lần văn minh; vì đạo đức bại hoại nên bị chư Thần tiêu huỷ nhiều lần; cái hội là văn minh hiện nay của nhân loại là do cự thế lực cố ý an bài như thế, không phải thực sự là văn hoá của nhân loại.

Vậy tại sao không trực tiếp tạo ra lớp da người [ngay] vào thời truyền Pháp, [lúc] chư Thần xuống đây nghe Pháp, [mà] phải tạo ra con người từ trước trong lịch sử lâu như vậy? Mọi người cần biết rằng, khi Thần tạo ra con người, thì không thể lấy tư tưởng ý thức của mình mà tạo vào trong đó, bởi vì như thế sẽ thành vị Thần hoàn chỉnh, không phải con người nữa; vậy không ổn. Tuy rằng con người mang hình tượng của Thần, nhưng Thần không thể coi con người là đồng loại, bởi vì hành vi của con người khác hẳn hành vi của Thần. Hỏi con người đương sơ như thế nào? Kết cấu thân thể con người là do Thần tạo, do đó trong không gian này thì nó là hệ thống thân người hoàn mỹ nhất, các sinh mệnh tinh cầu khác đều phải tầm tặc! Tất nhiên nó cũng bao gồm ba hồn bảy

phách, cấu thành một thân thể người hoàn chỉnh. Nếu không có ba hồn bảy phách, thì chỉ là thân thể bề ngoài thôi, cũng gọi là ‘lớp da người’. Khái niệm ‘lớp da người’ này hoàn toàn khác với khái niệm lớp da mà con người nhìn nhận. Thần nhìn nhận rằng cái mà do hết thầy những vi lập phân tử tổ hợp mà thành thân thể người nơi bề mặt nhất, gồm cả xương, huyết, nội tạng cũng như hết thầy kết cấu bề mặt của thân người; cũng là từ trên vi quan nhìn xuống thì đó là [phần] các tế bào phân tử ở bề mặt tạo thành người, là hết thầy những gì dùng trông mắt con người có thể nhìn thấy trong giải phẫu, Thần gọi toàn bộ cái phần kết cấu bề mặt đó là lớp da người, chứ không phải chỉ là lớp da mà con người vẫn nhìn nhận.

Tuy nhiên con người chưa có hết thầy năng lực nhận thức vũ trụ, nhân thể cho đến biểu hiện của sinh mệnh, chưa có [năng] lực gánh nhận biến hoá của đại thiên thế giới, cũng không hề có bất kể tư tưởng nào được hình thành, chưa hề có nhận thức và năng lực ứng phó đối với giới tự nhiên tại vũ trụ địa cầu. Họ biểu hiện như thế nào? Tôi nói với chư vị, khi họ gặp việc cao hứng, thì họ sẽ xông tuốt lên cây, cưỡi phá lên không ngớt. Phá ra cười [nghe] rất đáng sợ, không có kiềm chế. Còn khi họ gặp chuyện thống khổ họ liền chui xuống đất, mấy ngày họ cũng không dám ló ra. Hễ họ gặp việc tức giận, liền phát tiết bất kể hậu quả. Họ sẽ vì hỷ nộ ai lạc mà chết. Mọi người thử nghĩ xem con người như thế có thể nghe Pháp được không? Tuy nhiên con người lúc đương sơ tạo ra là như vậy, không có nội hàm nào cả, không có năng lực gánh nhận nào hết, không có bất kể tư duy khái niệm hoàn chỉnh nào để nhận thức hết thầy sự vật trong không gian này. Con người như thế cần phải trải qua tháng năm lâu dài, để tư tưởng con người dần dần nâng dần lên, có được nội hàm bên trong và năng lực gánh nhận; điều ấy không phải một thời gian ngắn mà làm cho được; do vậy trong suốt 100 triệu năm ấy chính là để làm việc này. Biểu

hiện của con người hôm nay, gặp việc không sợ, bình tĩnh trầm xuống, suy xét một cách có lý trí, thậm chí còn có được năng lực sáng tạo. Con người có thể có được tư tưởng và trạng thái tư duy bình thường như vậy, ấy là do chư Thần đã cố ý cấp cho con người trong bao nhiêu tháng năm lâu dài trong lịch sử mà thành. Quá trình ấy, tôi nói với chư vị, đã liên tục kéo dài cho đến năm nghìn năm trước đây.

Năm nghìn năm gần đây lúc văn hoá nửa Thần tại Trung Quốc, chính là bắt đầu con người quy phạm một cách có hệ thống có thể tiếp thụ tư tưởng của Pháp. Tuy rằng [đạo] lý không gian con người là phản [đạo], nhưng Đại Pháp của vũ trụ là chính. Lúc tôi giảng Pháp, thì các tầng khác nhau bên trên tam giới nghe được nội hàm, văn tự, hình thức biểu đạt của Pháp lý là khác nhau, tuy nhiên Pháp lý là xuyên suốt. Tạo thành các cảnh giới thăng hoa là khác nhau, nhưng không hề sai vị trí. Nếu như tôi ở [cõi] người giảng thế này, lên thiên thượng giảng thế khác, mọi người thử nghĩ xem, Pháp này sẽ không phải là viên dung, như thế không được, bởi vì Pháp được giảng tại [cõi] người trong [thời] Chính Pháp ấy cần phải đối ứng với toàn bộ vũ trụ; lúc tôi giảng Pháp thì tôi tại tầng tầng [lớp lớp] cũng đều đang giảng Pháp, các chúng sinh tại tầng tầng [lớp lớp] cũng đều đang nghe Pháp.

Như vậy tư tưởng của con người quy phạm được tạo ra mà khi nghe Pháp có thể nghe hiểu được Pháp là như thế nào? Bởi vì Pháp cần giảng thế nào, thì cần tạo thành văn hoá nhân loại và tư tưởng con người như thế ấy. Con người toàn thể giới đều hiểu được thế nào gọi là ‘đức’, thế nào gọi là ‘tín’, thế nào gọi là ‘thiện’, thế nào gọi là ‘ác’, ‘tốt’ và ‘xấu’; đó là những [điều] cơ bản nhất. Ở Trung Quốc thì biểu hiện cụ thể hơn, nội hàm sâu sắc hơn, bởi vì Pháp cần truyền tại nơi này, việc ấy cần làm tại nơi này; do vậy tại nơi đó cần sáng tạo một văn hoá phong phú thật sự có khả năng nhận

thức và lý giải được Pháp. Trước đây tôi đã từng giảng cho chư vị, trong lịch sử tôi đã liên tục kết duyên cùng rất nhiều đệ tử Đại Pháp. Kết duyên chỉ là mục đích bề mặt thôi, các đệ tử Đại Pháp sau khi kết duyên và tôi còn gánh nhận việc sáng tạo cho nhân loại nền văn minh và văn hoá cần thiết cho Đại Pháp. Bởi vì trong lịch sử, nếu một người phổ thông bình thường mong muốn lưu lại những thứ như văn minh, di tích, học thuyết cho lịch sử nhân loại vốn đã được tạo ra là để truyền Đại Pháp, thì điều ấy tuyệt đối không được phép. Do vậy hết thảy những văn hoá từng được lưu lại trong lịch sử đều do các đệ tử Đại Pháp chúng ta làm hết; tất nhiên còn có Sư phụ dẫn dắt chư vị. Lịch sử nhân loại tựa như một vở kịch, chư vị từ quốc vương cho đến thứ dân, từ nhân vật anh hùng đến kẻ cường bạo (*cười*), từ văn nhân, danh nhân cho đến các anh hùng, đều là do chư vị làm cả. Mọi người chớ có *cười*! Nếu không có ai đóng vai cường bạo, thì hôm nay khi tôi giảng Pháp con người sẽ không hiểu được cường bạo là gì, hành vi cường bạo ra sao, tư tưởng tình cảm thế nào, cường bạo có hình tượng gì. Trong Pháp là rỗng không thì không thể được.

Mọi người đã biết “tam quốc diễn nghĩa” rồi. “Tam quốc diễn nghĩa” [có] giảng về chữ “nghĩa”. Trải qua một triều đại, ba thế lực cùng nhau ganh sức đã thể hiện đầy đủ được nội hàm của chữ “nghĩa”. Hơn nữa trải qua một triều đại lâu ngắn ấy đã biểu hiện được thâm tầng văn hoá của chữ “nghĩa” này; đến hôm nay nhân loại vào thời truyền Pháp mới có được nhận thức sâu sắc về chữ “nghĩa” đó, hiểu được ‘nghĩa’ là gì, quan hệ dẫn dắt giữa bề mặt và nội hàm ra sao cũng như phản ánh ở tầng thâm sâu thế nào. Con người không thể chỉ đơn thuần biết được bề mặt của chữ ấy, [mà còn] phải hiểu cho rõ nội hàm trong đó là gì. Tất nhiên trong “tam quốc diễn nghĩa” cũng biểu hiện nhiều nội hàm như mưu trí con người trong đó.

Ông Nhạc Phi thời Nam Tống đã biểu

hiện được chữ “trung”. “Trung” là gì, chư vị chỉ đơn thuần nói rồi giải thích là không ổn. Qua quá trình một triều đại, mới có thể làm người ta thật sự lý giải được nội hàm chân chính và quan hệ tại tầng thâm sâu của nó cho đến biểu hiện của hành vi.

Trong lịch sử còn có bách gia chư tử, còn có tư tưởng ‘trung dung’ của Khổng Tử đề xuất ra ‘nhân lễ nghĩa trí tín’, v.v. Thích Ca Mâu Ni, Lão Tử cũng như Jesus xuất hiện, mới làm cho con người hôm nay thật sự nhận thức được thế nào là ‘chính tín’ và ‘tu luyện’, thế nào là ‘Phật Đạo Thần’, hết thấy những điều như thế. Lịch sử đã làm tư tưởng con người hôm nay phong phú lên, làm cho con người có thể nhận thức lý giải Pháp, có thể đắc Pháp. Hết thấy quá trình lịch sử của nhân loại đều là để đặt định cho cơ sở này; nói cách khác, chính vì để truyền Đại Pháp nên mới tạo ra con người và văn hoá con người; chứ không phải Pháp là giảng cho phù hợp với văn hoá nhân loại, lại càng không phải là sản phẩm của văn hoá nhân loại. Đó là những điều mà trong năm nghìn năm chúng ta đã làm [ra vậy].

Giảng đến đây, nói một cách hình tượng nhất thì xã hội nhân loại giống như vở kịch. Từng triều đại [tiếp nhau], nó giống như cuốn màn lên, một triều bắt đầu diễn. Một triều kết thúc, màn lớn kia hạ xuống. Lại cuốn lên, hoán đổi triều đại. Từng triều từng đại, từng triều từng đại cứ bước ra trường [diễn] như thế, tiếp duyên, lưu lại lịch sử, tạo cho lịch sử, tạo cho nhân loại những văn hoá cần thiết, biểu diễn từng màn từng màn như thế. Tại sao ở Trung Quốc gọi là ‘triều’, mà tại các quốc gia nơi khác lại gọi là ‘quốc gia’? Tại sao người đứng đầu của họ lại gọi là ‘vua’, còn Trung Quốc gọi là ‘hoàng đế’? Tôi nói với mọi người, nó không phải [chỉ đơn thuần] là khác biệt trên danh từ và văn hoá. Bởi vì nhân loại là vì Đại Pháp mà được tạo nên, [nên] Đại Pháp là tuyến chính của vở kịch này, hết thấy những gì tồn tại cho chúng sinh đều xoay quanh tuyến chính ấy.

Chỉ vì người ta mê đắm theo những biểu diễn xung đột mâu thuẫn chi tiết trong vở kịch kia, mà lạc mất tuyến chính của vở kịch, [quên mất] mục đích nhân sinh là gì. Đài diễn kịch của vở kịch ấy chính là Trung Quốc.

Mỗi triều mỗi đại ấy, con người mỗi triều đều là người trời của một triều, là đại biểu từ các thiên thể xa xôi đến, đại biểu cho vô số chúng sinh tại đó tới đây kết duyên, [sao cho] trong Chính Pháp những chúng sinh ấy không lạc mất. Trong khi kết duyên của một triều thì lưu lại văn hoá mà họ mang theo. Kết duyên xong sang đời sau chuyển sinh đến vùng đất khác chờ đợi ngày Đại Pháp khai truyền. Mỗi triều đều như vậy, tất cả các dân tộc trên toàn thế giới đều qua chuyển sinh tại Trung Quốc. Bao gồm nhân dân của các quốc gia; trừ một số lớn những sinh mệnh thượng giới đã đến [chuyển sinh] vào lúc cận kỳ bắt đầu truyền Pháp trở về sau, thì nhân dân các nước trong lịch sử đều chuyển sinh qua Trung Quốc. Bất kể là con người của quốc gia nào, thì đầu tiên lúc chư vị vào địa cầu thì là người Trung Quốc, bởi vì lần thứ nhất chuyển sinh của chư vị chính là ở đó. Như vậy tôi giảng đến chỗ rằng, tôi nói với mọi người, trên thực tế thì quốc gia Trung Quốc là không tồn tại về hình thức cũng như nội hàm. Chư vị nghe lời ấy giật mình phải không? Thực ra văn hoá Trung Quốc là lưu lại qua các triều đại từ con người toàn thế giới, [họ] kết duyên xong đã chuyển sinh sang vùng đất khác rồi. Ví dụ, người Mỹ là người triều Đại Minh. Người Mỹ hiện nay rất thích Đạo, [họ] vẫn còn lưu lại biểu hiện về quan niệm thời ấy. Người triều [đại nhà] Minh là thời Đạo lên đỉnh điểm, tại một số thành thì hầu như nhà nào cũng thiết lộ. Nước Anh là Đại Đường, nước Pháp là Đại Thanh, nước Ý là Nguyên, nước Áo là Hạ, nước Nga là Chu, Thụy Điển là Bắc Tống, Đài Loan là Nam Tống, Nhật Bản là Tuỳ. Thời ấy con người các triều khi rời khỏi Trung Quốc chuyển sinh đến các vùng đất khác thì chưa có các quốc gia [như] hiện

nay, vẫn còn là cùng đất hoang [dã] man [rợ]. Đa số đều là tàn ra các vùng đất trên toàn thế giới, đợi cho đến cận đại rồi mới quy vị. Một triều các vị rời đến chỗ này, một triều các vị rời đến chỗ kia, nó là như vậy. Do vậy nói một cách chặt chẽ, thì đâu là Trung Quốc? Ai là người Trung Quốc? Ý nghĩa chân thực về Trung Quốc là không tồn tại.

Như vậy, [nó] đang tồn tại phải không? Bởi vì nó cũng được gọi là ‘quốc [gia]’, [nên] hiện nay cũng không còn triều đại nữa đúng không? Thực ra hiện nay [nó] cũng không tồn tại, bởi vì đến đoạn cuối cùng cần phải hát của vở kịch, đến lúc Pháp truyền ra, thì trên toàn thế giới những chúng sinh đã kết duyên với tôi, hoặc những người có khả năng đặc Pháp nhất và những người khởi tác dụng phản diện khi Đại Pháp hồng truyền, hết thấy đều quay trở về Trung Quốc. Bất kể là [để] đặc Pháp, phá hoại [Pháp], đều là vì Pháp mà đến, vì Pháp mà sinh, vì Pháp mà hình thành, đều cùng đến. Do đó con người Trung Quốc hiện nay là phức tạp nhất, ở đó tập trung từ toàn thế giới các sinh mệnh chính [diện] và phản [diện] đã đến vì thời Chính Pháp. Tuy nhiên bất kể là [để khởi] tác dụng chính diện hay phản diện—bởi vì Chính Pháp không thừa nhận những gì cự thế lực an bài—chỉ cần chúng sinh [nào] có thể đối đãi với Chính Pháp một cách đúng đắn, thì còn có hy vọng không bị đào thải. Nếu có thể đặc Pháp thì tôi sẽ cứu độ. Trước đây tôi đã giảng cho chư vị, tôi nói: vì sao trên thế gian này xuất hiện dân chủ? Nguyên nhân căn bản là vua của dân tộc ấy, đến từ thiên thể ấy đã chuyển sinh vào Trung Quốc rồi; còn ai ở đó xứng làm vua nữa không? Cuối cùng một số sinh mệnh cao tầng trong cự thế lực quyết định: chúng ta để những người ấy họ tự tuyển chọn. Tuyển được rồi, cũng không thể gọi là vua, vậy nên gọi là tổng thống. Dù sao khi được làm [tổng thống] họ cũng không thể được đối đãi giống như vua được; không tốt thì có thể lăng mạ họ, nếu tệ hơn nữa thì có thể vạch tội, tuyển

chọn lại. Đó là nguyên nhân thật sự mà ở bên trên đó là an bài dân chủ [ở bên dưới] này. Còn có những nhân tố khác nữa. Biểu hiện tại cõi người nơi đây cũng có những biểu hiện của [đạo] lý tại tầng con người, [nên] con người không biết được chuyện gì [đằng sau]. Do vậy đối với những người ở vùng đất Trung Quốc ấy, chư vị chớ coi thường họ, vì chịu nghiệp lực gần đây mà tạo thành thể thô; đành rằng lớp da người ấy không đẹp dễ lắm, nhưng nội hàm bên trong có thể rất lớn. Mọi người thử nghĩ xem nếu chúng sinh trong đó mà bị huỷ đi, thì thật đáng sợ lắm. Bất kể là không gian mà họ đại biểu hay là [họ] đối ứng thì đều là quần thể sinh mệnh rất trọng đại.

Giảng đến đây tôi nói một chút, tôi vừa nói đến rằng lịch sử trái đất này chỉ có 100 triệu năm. Nhìn chung thì trong 100 triệu năm ấy trên trái đất phân thành hai thời kỳ lớn; mỗi thời kỳ 50 triệu năm. 50 triệu năm đầu là thời kỳ đại nhân, tiểu nhân, và trung nhân đồng thời tồn tại. Đại nhân trung bình cao năm mét; trung nhân chính là nhân loại chúng ta hiện nay, bình quân cao không đến hai mét; tiểu nhân thì chỉ cao mấy tấc thôi. Vào lúc Thần tạo ra con người ấy, vì sao đồng thời tạo ra ba chủng người như vậy? Bởi vì cần thí nghiệm trong ba chủng người ấy chủng người nào thích hợp cho sinh tồn trên địa cầu đến bước cuối cùng, thích hợp cho việc đặc Pháp. Trong 50 triệu năm ấy, một mặt vừa liên tục tạo năng lực con người nhận thức thế giới, một mặt xác định xem lưu lại chủng người nào. Cuối cùng phát hiện rằng, đại nhân không thích hợp, bởi vì thân thể của họ lớn, nên xét về cự ly thì địa cầu tương đối nhỏ, thời gian cũng tương đối ngắn lại, bởi vì nguồn vật chất mà đại nhân tiêu hao là không hoà hợp tỷ lệ với trái đất. Sau này phát hiện rằng tiểu nhân cũng không hoà hợp, trên toàn bộ trái đất đều là rừng rậm, khai thác đối với họ rất khó khăn; thời ấy không có chỗ đất [bằng], nếu họ cần sáng tạo ra văn minh như hiện nay thì đối với họ là rất khó khăn; đồng thời cũng xét thấy thời

gian trên trái đất đối với họ là quá dài, cự ly là quá xa; tiểu nhân mà muốn vượt đại dương thì quá khó khăn; do vậy [họ] không thích hợp. Như thế đại nhân và tiểu nhân bị đào thải. Không phải đào thải lập tức, mà là sau [thời kỳ] 50 triệu năm [mới] bắt đầu dần dần theo lịch sử mà đào thải. Cuối cùng chúng ta không còn nhìn thấy đại nhân trong hai thế kỷ, phải đến hơn hai thế kỷ trước đây thì mới không còn nhìn thấy đại nhân nữa; còn tiểu nhân thì khoảng bảy, tám mươi năm trước, vẫn có người nhìn thấy; đến cận đại mới bị tuyệt tích; cũng không phải là không có, có [người] đã rời đến không gian khác, có [người] đã rời xuống lòng đất. Họ biết rằng [họ] thuộc về con người bị đào thải, do vậy không tiếp xúc với con người hiện đại.

Như vậy giảng đến đây tôi chỉ rõ về hai ẩn số trong lịch sử. Con người không giải được kim tự tháp đã được tạo ra thế nào. Khối đá lớn thể hỏi con người vận chuyển làm sao? Vài người cao năm mét là có thể vận chuyển, cũng như con người ngày nay vận chuyển tảng đá lớn mà thôi. Tạo thành kim tự tháp ấy, thì [với] người cao năm mét cũng như làm nhà lầu lớn đối với chúng ta hiện nay vậy. Một ẩn số nữa là tại sao có những động vật to lớn như khủng long? Kỳ thực đó là chuẩn bị để cấp cho đại nhân. Người cao năm mét nhìn động vật lớn cỡ khủng long cũng như chúng ta con người hiện nay nhìn con bò vậy. Các [chúng] người khác nhau cần phải chuẩn bị cho họ các vật chủng khác nhau, hết thấy những thứ trên trái đất đều là vì con người mà tạo nên, vì con người mà hình thành. Nhân đây tôi nói với mọi người, động vật không thể xếp ngang với con người được. Chư vị có thể từ bỏ với chúng, chư vị có thể bảo vệ tốt cho chúng, nhưng tuyệt đối không thể đối đãi với chúng như người được. Con người là do Thần tạo thành, và so sánh động vật với con người là tương đương với làm ô nhục con người, xúc phạm chư Thần. Những điều chân thực của lịch sử không lâu nữa sẽ triển hiện cho con người, lúc ấy sẽ có chính kiến

nhận thức của nhân loại đối với vũ trụ, sinh mệnh và vật chất. Hiện nay có những người khi khảo cổ, họ lấy xương người xếp cạnh xương khủng long, đối với kim tự tháp lại dùng nhận thức hiện nay vốn rất hạn hẹp mà suy xét. Thực ra nhận thức của khoa học đối với thế giới vật chất hiện hữu này, nhiều điều đều sai, điếm nền tảng cũng sai. Ngay cả thuyết về lực hấp dẫn cũng sai. Những điều ấy khi nào có cơ hội tôi sẽ giảng cho chư vị.

Tôi vừa vén mở tấm [màn] che đậy lịch sử nhân loại. (vỗ tay) Không phải là để giảng lịch sử, bởi vì nhân loại là vì Đại Pháp mà được tạo nên, mà hình thành, do đó tôi là trong lúc giảng lịch sử ấy đã giảng Pháp cho chư vị, hết thấy điều đó đều có vấn đề liên quan đến Pháp, rất nhiều sự việc đối với các đệ tử Đại Pháp mà giảng đều là những điều rất quan trọng. Nhất là những việc mà chư vị đang làm đều có xuyên suốt trong đó trách nhiệm của chư vị đối với Đại Pháp, trong đó có nhân tố trọng đại và sâu sắc của bản thân đệ tử Đại Pháp. Mục đích là từ nay trở đi mong rằng chư vị còn thực hiện tốt hơn nữa trong Chính Pháp. Nhất định phải nỗ lực, nhất định phải làm cho tốt, bởi vì điều chư vị cần là viên mãn tất cả, chư vị có trách nhiệm, chư vị mang theo sứ mệnh và trách nhiệm cứu độ chúng sinh mà đến đây. Trong lịch sử đều nói lớn về cứu độ chúng sinh, hỏi ai biết được hàm nghĩa chân chính của cứu độ chúng sinh là gì? Chỉ chư vị mới là thật sự đang cứu độ chúng sinh, chỉ chư vị mới xứng làm sự việc vĩ đại ấy, nhất định chớ để mất cơ hội này!

Tôi đã không định giảng nhiều vậy. Sau đây trong chư vị ai cần có câu hỏi đề xuất, chư vị thấy rằng là quan trọng, thì có thể đề xuất, tôi nhân dịp thời gian tiếp đây để giải đáp chư vị. Còn những việc cụ thể trong công tác, trong sinh hoạt, trong tu luyện cá nhân của chư vị là những nhân tố và điều kiện để chư vị cần nâng cao trong tu luyện, đó là chư vị tự mình cần phải ngộ, là những

quan [ải khảo nghiệm] cần vượt qua. Tôi nghĩ rằng uy đức sau khi bản thân ngộ rõ ra được còn để lưu cấp cho bản thân chư vị. Tôi giải đáp rồi thì nó không còn là của chư vị nữa.

Hỏi: Khi phát chính niệm thì thủ ấn và khẩu quyết có đối ứng hay không?

Sư phụ: Không, hai khẩu quyết có thể tùy ý đối ứng với hai thủ ấn.

Hỏi: Trong Chính Pháp nghe [theo] học viên có thiên mục có thể nhìn thấy giảng, không dùng Pháp để cân nhắc hết thảy [mọi thứ].

Sư phụ: Vào bất kể lúc nào, tập thể thực hiện cũng vậy, cá nhân chứng thực Pháp cũng vậy, hết thảy đều lấy Pháp làm Chủ, hết thảy đều lấy Pháp để cân nhắc, tuyệt đối không được coi người có thiên mục có thể thấy là chuẩn nào đó. Bởi vì điều mà đệ tử có thể thấy ấy, rất nhiều điều tuy là chân thực, nhưng chỉ là cục bộ, đồng thời có hạn chế về tầng, lúc cá biệt còn là giả tượng do chấp trước tạo thành. Tôi nói với mọi người, chư Thần dẫn rất cao trong vũ trụ, thì vũ trụ đối với họ vẫn là một ẩn đồ, họ cũng là đối tượng cần cứu độ trong Chính Pháp. Chỗ mà họ nhìn thấy, chỗ mà [họ] hiểu biết được chỉ có thể là những sự việc ở tầng sở tại của họ, chứ không phải là chân tướng của toàn vũ trụ, lại càng không phải là chân tướng tối hậu thực sự mà các đệ tử Đại Pháp trong [thời] Chính Pháp cần phải làm. Bất kể chư vị nhìn thấy những vị Thần ấy làm những gì, nghe thấy họ nói những gì, cũng không được tin theo họ; [hãy] chiều theo Đại Pháp và yêu cầu của Sư phụ mà thực hiện. Hết thảy mọi việc cần phải sắp xếp cho chính, [điều này] quan trọng phi thường, vĩ đại phi thường! Không được lấy ai đã thấy gì để làm chỉ đạo được.

Trong các đệ tử Đại Pháp chúng ta, khi thực hiện bất kể sự việc gì, [thì] có tranh

luận với nhau là [điều] tất nhiên, có sự bất đồng ý kiến thì cũng là tất nhiên. Vì sao? Đó là biểu hiện ra tâm chấp trước của chư vị, để gỡ bỏ chúng đi. Tuy nhiên trong tranh luận vẫn cứng ngắc không hạ trong thời gian lâu, thì đó là có vấn đề rồi. Bởi vì chư vị đều không hướng nội mà tìm, không tự xét vấn đề của tự thân. Mọi người đều muốn có trách nhiệm với Đại Pháp, xuất phát điểm đều là tốt, tuy nhiên thông thường lại không chú ý đến bản thân; rất [có] khả năng là vẫn còn tồn tại tâm người thường nào đó ở tự thân. Nhất định phải chú ý đến việc này.

Hiện nay trong Chính Pháp đã đến bước này, hồi các đệ tử Đại Pháp, những điều mà Sư phụ làm cho chư vị trong Chính Pháp đều là khẳng định. Vào 20 tháng Bảy, 1999 tôi đã đẩy toàn bộ các học viên [theo học Đại Pháp] trước 20 tháng Bảy đến vị [trí] rồi, đẩy đến vị trí tối cao của chư vị. Trước đây tôi đã nói với chư vị, cải biến của chư vị bắt đầu từ vi quan nhất từ bản chất nhất. Có học viên cảm thấy: ‘mình tu luyện mau lẹ quá’. Khi ấy mọi người đều có cảm giác như vậy. Quá trình viên mãn của chư vị, chư vị trong khi đề cao tu luyện cuối cùng, thì đều là đệ chư vị rồi sẽ chứng thực Pháp. Do đó [nếu] trong giai đoạn tu luyện cá nhân học Pháp đắc Pháp được tốt, [thì] khi bị bức hại chứng thực Pháp và cứu độ chúng sinh sẽ làm được tốt, thân thể bề mặt cũng liên tục trong Chính Pháp mà đồng hoá hướng lên cao tầng, phần còn lại bề mặt con người sẽ càng ngày càng ít đi. Nhưng một số không thực hiện được tốt, đi sang phía phản diện, không bước ra, thì thấy rằng thân thể phía bên Thần của họ từng tầng từng tầng hoá hạ xuống dưới. Tất nhiên sự việc chưa hết, sự việc Chính Pháp còn chưa kết thúc, đối với mọi người mà xét đều vẫn còn có cơ hội làm lại cho tốt. Chính là, chỉ cần một ngày mà bức hại chưa kết thúc, thì ngày ấy vẫn còn cơ hội. Hãy tận dụng cho tốt, thực hiện tốt hơn nữa, quay trở lại mau lẹ hơn nữa, đừng phạm sai lầm nữa. Chớ nên giữ gánh nặng trên lưng ấy [chỉ vì sai lầm trong quá khứ], làm

sai rồi thì chur vị cần làm tốt hơn. Sự việc trước đây có sao thì cũng không nhớ đến nữa, cần nghĩ đến là từ nay về sau làm sao cho tốt, thật sự có trách nhiệm với bản thân mình và chúng sinh.

Còn nữa, nhân đây tôi nói một điều, một số học viên chúng ta khi bắt đồng ý kiến trong công tác cứ thích gọi điện thoại tìm người nhà tôi để trình bày. Tôi nói với chur vị, người nhà tôi cũng là người tu luyện, có rất nhiều việc họ cũng không xử lý chuẩn [xác], thậm chí còn làm sai nữa, nói sai nữa; lời họ nói không phải là Pháp. Từ nay về sau chur vị đừng làm lại những việc như thế nữa. Không được lấy cơ hội gây dựng uy đức cho bản thân mình, đề cao tu luyện bản thân mình mà gạt đi. Trong Chính Pháp mỗi cá nhân đều đi trên con đường của mình, đó cũng là lịch sử mà mỗi đệ tử Đại Pháp đi qua.

[Tôi] giảng vậy thôi, tiếp theo mọi người tiếp tục đề xuất câu hỏi.

Hỏi: Xin hỏi vì sao Sư phụ thường hay dùng đệ tử nhỏ tuổi thực hiện công việc trên thiên thượng?

Sư phụ: Bởi vì họ không có các quan niệm hậu thiên của người lớn, thiên tính thuần hơn, năng lượng phát xuất không chịu ảnh hưởng của tư tưởng người thường. Giảng từ một mặt khác, năng lượng lớn nhỏ không hạn chế theo tuổi tác của người thường.

Hỏi: Những người sống ở Hồng Kông trong hoàn cảnh mê theo tiền bạc, làm thế nào để giúp thế nhân đắc Pháp?

Sư phụ: Chur vị là các đệ tử Đại Pháp, chur vị đang cứu độ những chúng sinh bị những lời giả dối của tà ác đầu độc. Chỉ cần không phản đối Đại Pháp, thì có thể qua được nguy hiểm bị đào thải [khi] Pháp Chính nhân gian. Còn với những sinh mệnh

chưa từng bức hại Pháp, nhưng cũng không được tốt hoặc tốt lắm, thì trước mắt nhất loạt không quan tâm. Bởi vì đến bước sau còn có người tu luyện, các chúng sinh tại bước sau còn được sắp xếp vị trí của họ trong Pháp Chính nhân gian. Hiện nay trọng điểm cứu độ là [những ai] bị lời giả dối tà ác đầu độc. Các sinh mệnh tà ác bị tiêu trừ trong khi cứu độ chúng sinh, cũng chỉ là những sinh mệnh phá hoại Pháp một cách trực tiếp. Còn rất nhiều những sinh mệnh ngang tiêu chuẩn tâm tính với chúng, [nhưng] không phá hoại Pháp, không tham dự vào sự việc này, [chúng ta] nhất loạt không quan tâm. Vì sao? [Ai] không phá hoại Pháp, thì vào bước sau khi Chính Pháp, đối với họ mà xét là vẫn còn có cơ hội. Đồng thời con người tại bước sau còn phải tu luyện, ấy là chuyện của bước sau.

Những gì mà các đệ tử Đại Pháp đang làm hiện nay chính là có trách nhiệm với Đại Pháp; không được can thiệp đến sự việc của người thường. Giảng chân tướng cũng không giảng cao, chủ yếu không phải để người ta hiểu rõ Pháp cao thâm là gì, trừ phi là người đặc biệt tốt thì có thể giảng cho họ. Khi chur vị giảng rõ chân tướng cho một người bình thường, chur vị chỉ nói là chúng ta bị bức hại, chúng ta chỉ là những người luyện công làm người tốt, [và] người ta có thể hiểu được. Hiểu rõ chân tướng rồi, người ta sẽ thấy được tất cả tuyên truyền đều kia là vu khống, người ta tự nhiên nhận ra chuyện ấy thật đê hèn và tà ác; người ta hiểu rồi sẽ phấn khí: ‘Cái chính phủ ấy vì lẽ gì mà giở trò lưu manh đến thế? Hơn nữa bức hại ghê gớm thế, mà nguyên nhân bị bức hại chỉ là vì muốn làm người tốt’. Giảng cho người thường ở [mức] đạo lý nông cạn hiển hiện nhất, đầu họ không thể tiếp thu đi nữa thì [họ] cũng có thể hiểu được, chứ không dễ làm cho họ hiểu nhầm. Chur vị tu luyện sau một thời gian lâu như thế, lý giải Pháp của chur vị là rất sâu sắc. Nếu chur vị giảng về nhận thức cao tầng về Pháp, thì người thường không dễ mà hiểu được, mà lại dễ

hiểu nhầm. Phải qua một quá trình tu luyện rất lâu thì giờ đây chư vị mới có thể nhận thức được cao đến thế; chư vị muốn người ta lập tức hiểu được cao đến thế, họ không lý giải được; do vậy đừng giảng cho họ cao như thế. Ngay cả giảng chân tướng cho người trong tôn giáo cũng đừng bàn chuyện cao [quá]. Nói là chúng ta bị bức hại; thậm chí khi mà họ không muốn nghe về những vấn đề của tín ngưỡng khác, thì chúng ta cũng không nói về tín ngưỡng đối với họ. Cứu [độ] con người hiện nay cũng rất khó, chư vị cần phải thuận theo chấp trước của họ mà giải thích, vì để cứu [độ] họ nên chớ có làm cho trong tư tưởng của họ tạo thành bất kể chương ngại nào.

Hỏi: Con là đệ tử mới đắc Pháp được mấy tháng, như vậy con có khác biệt gì so với các đệ tử đắc Pháp trước 20 tháng Bảy, 1999.

Sư phụ: Cự thể lực cũng an bài đệ tử Đại Pháp tiến [nhập môn] Đại Pháp trong thời bức hại. Họ cho rằng ngay trong tình huống bị bức hại nghiêm trọng đến thế mà đến [với Đại Pháp], [thì] uy đức lập tức lên ngay. Tuy nhiên, một số [trong đó] thuộc về viên mãn vào đợt sau, không ở trong phạm vi này; do vậy bây giờ không thể giảng rõ là ai thuộc vào tình huống nào. Dẫn là thế nào đi nữa, đắc Đại Pháp đã là điều may mắn nhất trong những may mắn rồi, nên nhất định phải lợi dụng thật tốt thời gian này, để bản thân mình có thể thật sự tu luyện đắc Pháp, tu lên trên. Không phải cá nhân nào cũng đắc Pháp, cũng không phải cá nhân nào cũng có thể đến đây, bởi vì đây là Đại Pháp của vũ trụ. Trong những năm truyền Pháp, tại sao cự thể lực đặt chết cứng con số những người đắc Pháp lần thứ nhất là 100 triệu? Số 100 triệu ấy là đã có tôi đòi hỏi [thêm]. Lúc ấy họ hạn định con số là 70 triệu, tôi lúc ấy yêu cầu 200 triệu người. Họ biết rằng đắc Pháp lần thứ nhất nếu là 200 triệu người, thì cái gọi là khảo nghiệm tà ác kia sẽ không thành, do đó họ hạn chế chết

cứng ở con số 100 triệu. Trong đó có một lô lớn những người vừa mới đắc Pháp, họ {cự thể lực} đã vội vã không đợi nữa mà bắt đầu cái gọi là ma nạn này. Đối với những [học viên] ấy mà xét thì là bất công. Tôi chưa hề nói rằng những học viên đắc Pháp vào lúc gần đây là thuộc loại nào. Chư vị đừng suy nghĩ về việc ấy, hãy làm những gì chư vị cần làm.

Hỏi: Kính chào Sư phụ. Con muốn hỏi một câu hỏi, ấy là trong kinh văn mới Ngài có nói về “tân tam tài”, đệ tử không hiểu; xin Sư phụ chỉ rõ.

Sư phụ: Thực ra những ai có tuổi trong chư vị lẽ ra đều biết [điều này]. Trước đây [ai] đã từng học qua [trường] tư thực, hoặc đã từng đi học trước 1950; [thời ấy] tại các trường đều học ‘Tam tự kinh’. Trong ‘Tam tự kinh’ có [điều ấy]; tại văn hoá Trung Quốc trước sau vẫn có thuyết về ‘tam tài’, trong văn hoá Đạo gia cũng thường đề cập đến. Thực ra “tam tài” tức là nói về ‘thiên’ ‘địa’ ‘nhân’. “Tân tam tài” {tam tài mới} chính là tân thiên, tân địa, tân nhân.

Hỏi: Kính chào Sư phụ. Con muốn hỏi một câu hỏi. Tư tưởng Nho gia xuyên suốt các triều đại Trung Quốc trong lịch sử, như vậy, con muốn hỏi một chút là tư tưởng Nho gia có quan hệ gì với hồng truyền Đại Pháp tại Trung Quốc?

Sư phụ: Nho gia, như tôi vừa giảng rồi, chỉ bất quá đặt định một [hệ] tư tưởng cho người ta mà thôi, để người ta hiểu thế nào là ‘trung dung’, cũng như những thứ mà người ta nên tuân theo như ‘nhân lễ nghĩa trí tín’, chỉ có vậy thôi. Văn hoá của các thời đại nhân loại đều là để đặt định những tư tưởng mà người ta lúc đắc Pháp cần có, cuối cùng có thể hiểu được Pháp khi đắc Pháp, có thể nghe hiểu rõ Pháp.

Hỏi: Hiện nay chúng con thực hiện rất nhiều công tác Đại Pháp, thời gian vô cùng

eo hẹp. Mỗi ngày bản thân con thấy rằng khó đảm bảo được hai giờ luyện công; con không biết luyện công ít đi có được không?

Sư phụ: Các đệ tử Đại Pháp, Sư phụ nói rằng chư vị quả là khổ lắm, thật sự khổ lắm lắm. Sư phụ hoàn toàn không nhẫn tâm lại nói chư vị cụ thể cần phải làm những gì nữa. Tôi đã biết nhiều rất nhiều vị đã chủ động gánh vác thực thi rất nhiều công việc, thậm chí mỗi ngày ngủ rất ít, mà lại còn đi làm công tác; thật sự rất khó khăn. Tuy nhiên, bất quản khó khăn đến mấy, tôi nghĩ rằng vẫn tranh thủ thời hết mức thời gian học Pháp và luyện công. Tôi thiết nghĩ người tu luyện không thể không luyện công. Luyện công tuy là điều phụ trợ cho nâng cao, nhưng cũng là một bộ phận của Pháp, nó còn xuyên suốt sự biến hoá của thân thể chư vị. Tất nhiên [khi] sự việc nhiều quá bận quá, thì thời gian luyện công ít đi, hoặc vài hôm không luyện, qua một giai đoạn thời gian rồi bù lại thì cũng khả dĩ. Còn nếu như thật sự quá bận rộn thời gian luyện công thực sự là rất ít, thì Sư phụ cũng có các làm [giúp] chư vị. Tuy nhiên tôi nhìn nhận chung rằng chư vị bận một chút, khổ một chút, thì đó là uy đức của chư vị vốn là đệ tử Đại Pháp, tương lai quay đầu nhìn lại thì thấy thật là suât sắc vậy!

Vấn: Sinh mệnh tối cao của vũ trụ được sáng tạo như thế nào?

Sư phụ: Tương lai tôi sẽ giảng cho chư vị Pháp tối cao. Tôi sẽ đàm luận về vũ trụ hình thành ra sao, sẽ đàm luận về chính vấn đề ấy. Hiện nay nói về nó còn hơi sớm.

Hỏi: Trong khi học Pháp, [con] đọc đến chỗ người trên thiên thượng luân hồi 500 năm và người trên mặt đất luân hồi 100 năm, vậy là như thế nào?

Sư phụ: Tam giới này là cảnh giới thấp nhất trong vũ trụ. Trong tam giới phân thành ba tầng lớn, nên mới gọi là ‘tam giới’. Trong

mỗi tầng lại có ba tầng thiên lớn, vậy nên cộng lại có chín tầng thiên. Ngoài ra trong mỗi tầng thiên lại phân thành rất nhiều tầng tiểu thiên, do vậy còn gọi là 33 tầng thiên; thực ra có nhiều hơn. Nội trong phạm vi ấy, tất cả các chúng sinh đều đang luân hồi; còn các sinh mệnh bên ngoài tam giới không hề nhập luân hồi. Sinh mệnh trong tam giới tại mỗi đời có thời gian sống rất ngắn; thể nhân trên mặt đất chỉ sống mấy chục năm, lên một tầng cao hơn có thể sống một hai trăm năm, một tầng cao hơn nữa [có thể] sống hai ba trăm năm, một tầng cao hơn nữa [có thể] sống ba bốn trăm năm, tại tầng cao nhất có thể sống trên nghìn năm. Tuy vậy, bất kể sống bao nhiêu năm, cuối cùng họ đều luân hồi trở lại; xuất ra ngoài tam giới sẽ không luân hồi trở lại nữa.

Hỏi: Sách Đại Pháp, đã qua chỉnh sửa rồi thì lấy cái nào làm chuẩn?

Sư phụ: Khi phát hiện ra chữ sai, thì chỉnh sửa là điều tất yếu. Khi Sư phụ có mặt, thì không loạn Pháp. Về [bản] Trung văn, hãy lấy bản xuất bản gần đây nhất làm chuẩn.

Hỏi: Con thấy rằng hệ thống trường học hiện nay càng ngày càng xa rời Chân Thiện Nhân, họ cứ như thế đang biến trẻ em thành những người máy, buông lung không dạy [đạo] lý làm người, không [coi] trọng đức, không có Thiện, không có Nhân. Do vậy con không muốn đưa trẻ đến trường, con muốn lưu tại nhà tự mình dạy dỗ. Con như thế có phải là chấp [trước] sai quá không? Con mong rằng sau này sẽ có trường Đại Pháp.

Sư phụ: Pháp mà tôi giảng hiện nay cũng có kết hợp với khoa học hiện tại mà giảng; nhân loại đã trở nên như thế rồi. Tuy rằng trong giáo dục các trường học hiện nay không thể làm cho trẻ em hướng Thiện, buông lung tư tưởng của trẻ, nhưng tri thức hiện hữu cũng vẫn có tác dụng cho việc nhận thức Pháp của chúng trong tương lai. Tất

nhiên có trường học do đệ tử Đại Pháp mở thì tốt quá; nhưng trước khi có; tôi nghĩ rằng để cho con trẻ học những tri thức ấy cũng tốt. Khi về nhà, bản thân mình để cho chúng đọc “Chuyên Pháp Luân”, lại dạy dỗ chúng làm người thế nào; hiện nay chỉ như thế, thời gian quá độ cũng rất ngắn.

Hỏi: Về những kinh văn gần đây nhất vì sao cái nào cũng có chỉnh sửa?

Sư phụ: Sáu bài kinh văn gần đây nhất, tôi đều dùng điện thoại thông tri, dùng lời nói để bảo Minh Huệ Net ghi chép lại, do vậy có chỗ sai sót. Tại những tình huống thông thường, sau khi tôi yêu cầu Minh Huệ Net công bố thì tôi cũng không quản nữa, khi có người xem, rồi hỏi tôi thì tôi mới coi lại, nhất là bạn quá không có thời gian xem xét mới tạo thành như thế.

Hỏi: Con từ Triều Tiên đến. Con cho rằng ở dưới Đại Pháp thì nên chẳng ai ai cũng bình đẳng. Tuy nhiên rất nhiều học viên mới có lại có khác biệt về văn hoá; xin Ngài giảng một chút về phương diện này.

Sư phụ: Thực ra cuốn “Chuyên Pháp Luân” sau khi phiên dịch thành các ngôn ngữ khác nhau, sẽ không có ảnh hưởng về mặt lý giải về Pháp. Đặc biệt là trong tu luyện, nội hàm của Pháp không thể hiện ở nơi bề mặt câu chữ. Chư vị không ngừng đọc sách, chư vị sẽ phát hiện rằng sẽ không ngừng có nhận thức mới về Pháp lý, sẽ thấy được Pháp lý nhiều Pháp lý hơn. Kỳ thực Pháp đang khai mở trí huệ của chư vị, vì thế không ảnh hưởng đến việc nâng cao lên trên. Tại Trung Quốc có rất nhiều người già không biết chữ, thông qua học Pháp đã biết chữ; hơn nữa, cũng không có ảnh hưởng đến việc nâng cao.

Hỏi: Học viên mới có chương ngại văn hoá không hiểu rõ Pháp.

Sư phụ: Học viên mới lý giải từng chút

một; chư vị cũng không được giảng cho họ cao quá. Chỉ giảng bề mặt là nâng cao tâm tính như thế nào, chữa bệnh khoẻ người ra sao. Tương lai sau một thời gian lâu, họ tự đọc được nhiều rồi, tự nhiên họ sẽ hiểu ra.

Hỏi: Có nhiều người phương tây đến chỗ chúng con học công, gồm những người có tuổi tác đủ loại. Chúng con có thể chế ra một bộ băng thâu âm nhạc luyện công có khẩu lệnh của Sư phụ kèm phiên dịch Anh văn giống như băng thâu âm giảng Pháp được không?

Sư phụ: Có thể được; nhưng khẩu quyết không được phiên dịch. Khẩu quyết chính là ‘thần chú’ mà người thường vẫn gọi, âm của mỗi chữ đều có tác dụng liên hệ trong các thiên thể nhất định. Hễ phiên dịch thì liền mất đi chính âm và các nhân tố nội tại.

Hỏi: Con muốn hỏi một chút, con thấy [đây] là một hiện tượng khá phổ biến, con thấy rằng rất nhiều đệ tử Đại Pháp đi ra hồng Pháp cảm giác thấy rất tốt, giao lưu cũng rất dễ dàng. Tuy nhiên tại gia đình thì quan [ái khảo nghiệm] dường như lại rất to lớn, chẳng hạn vợ hoặc chồng một số người rất không hiểu cho được. Ví dụ như cha mẹ của con, ở trong nước [Trung Quốc] cũng có địa vị nhất định [tại xã hội], và họ thấy áp lực rất lớn. Con cho rằng rất nhiều gia quyến của các đệ tử Đại Pháp ở trong nước đều nhận thấy rằng Pháp Luân Công là tốt, nhưng họ lại e sợ rằng chúng con ở bên ngoài có những nguy hiểm này khác. Con thấy rằng những gia quyến cũng đang phải chịu đựng một số việc, con không biết đến lúc Pháp Chính nhân gian họ sẽ được xếp vào đâu?

Sư phụ: Tâm [chấp trước] này phải bỏ. Pháp đang nhận định hết thấy các chúng sinh đang biểu hiện tại thời gian này. Nếu không phá hoại Pháp, thì không thành vấn đề; còn nếu mang theo tư tưởng bất hảo đối với Đại Pháp, thì chư vị phải đến giảng để cứu độ

chúng sinh, trước hết là cần phải giảng rõ cho thân nhân quyến thuộc, cần gắng sức nói chuyện cho họ được rõ, giúp đỡ họ vứt bỏ những tư tưởng ấy.

Hỏi: Khi diễn xuất văn nghệ lúc kết thúc Pháp hội lần này, có một số người thường đến, xin hỏi có thể hát một số ca khúc tốt của xã hội người thường được không?

Sư phụ: Biểu diễn văn nghệ của chúng ta có thể để người thường đến nghe; cứu độ chúng sinh mà. Pháp hội của chúng ta cũng cho phép họ đến nghe. Những bài nói của học viên trên Pháp hội cũng có chỗ tốt đối với họ, điều ấy không thành vấn đề. Còn như việc ca khúc của người thường hỏi có thể lên điện đường của Đại Pháp chúng ta mà hát hay không? Không thể được. (vỗ tay) Vì sao? Nếu như đó là diễn xuất của người thường và chư vị đến tham dự—đệ tử Đại Pháp tham dự biểu diễn của người thường—chỉ cần ca khúc không thấp kém, không có tính chính trị, thì không sao. Còn nếu như là hội âm nhạc chỉ của Đại Pháp chúng ta thôi, thì tôi nghĩ rằng nên làm sao cho thuận chính thì hơn. Nếu không phải của Đại Pháp chúng ta tổ chức thì không có sao. Nhất định cần phân biệt vấn đề này. Chư vị hỏi ca khúc rất chính thì có được không? Hiện nay chư vị rất khó biết được tác giả của ca khúc ấy đã từng bức hại Đại Pháp hay không, chư vị có biết được tác giả ấy tại Trung Quốc có từng viết ca khúc bức hại Đại Pháp hay không? Hiện nay chư vị không đánh giá được. Nếu như tác giả lại là đệ tử Đại Pháp và bản thân ca khúc cũng không mang tính chính trị thì cũng được. Tuy nhiên hiện nay rất khó xử lý cho tốt việc này.

Hỏi: Học viên tại Trung Quốc nếu bước ra hồng Pháp, chắc chắn sẽ bị bắt. Nếu như không hồng Pháp, thì lại sợ ảnh hưởng đến tầng trong, quá trình Chính Pháp. Đệ tử tại Trung Quốc nên xử lý thế nào?

Sư phụ: Cả hai suy nghĩ ấy đều không

đúng. Không bước ra hồng Pháp thì sợ ảnh hưởng đến tầng, sợ ảnh hưởng đến việc nâng cao, sợ ảnh hưởng viên mãn, sợ ảnh hưởng điều này, sợ ảnh hưởng điều khác, mà lại không thật sự đứng tại giác độ của đệ tử Đại Pháp mà xét vấn đề. Đệ tử Đại Pháp cần phải chứng thực Pháp, chính là cần phải cứu độ chúng sinh. Chính vì vẫn có tâm của người thường, nên mới dễ xuất hiện vấn đề, vì thế mới xuất hiện rất nhiều vấn đề.

Tôi hoàn toàn nắm rõ tình huống tại Trung Quốc, hết sức rõ ràng. Là đệ tử Đại Pháp thì tôi nghĩ rằng không nên không chứng thực Pháp. Tôi không thể nói cụ thể hơn nữa. Rất nhiều sự việc là do cự thể lực an bài, hơn nữa an bài rất cụ thể, biểu hiện ra vô cùng phức tạp. Tình hình tại Trung Quốc xem ra rất [hỗn] loạn, nhưng trên thực tế có [trình] tự phi thường.

Các đệ tử Đại Pháp ở hai tình huống [này] là chúng không động [đến] được. Một là vững như bàn thạch, nên chúng không dám động đến. Vì lúc ấy chúng biết rằng đầu là cự thể lực cũng vậy, cự [đạo] lý cũng vậy, [nếu] đệ tử ấy rất chính, thực hiện được rất tốt, nếu như ai đến bức hại, thì tôi sẽ tuyệt đối không tha chúng. Bên thân của tôi còn có vô số chính Thần nữa! Tôi còn có vô số Pháp thân đều [làm] Chính Pháp. Chỉ e đệ tử trong tâm bất ổn, chấp trước như thế, sợ hãi như thế, cự thể lực nhìn thấy liền nắm chắc lấy tâm hữu lậu mà bức hại. Còn trong lúc [bị] bức hại, chính niệm lại không đủ, nên bức hại gặp phải lại lớn hơn nữa; toàn là tình huống như vậy. Nhưng bộ phận học viên này tuyệt đại đa số là thuộc vào những [ai] chưa từng trực tiếp kết duyên với tôi trong lịch sử. Lần truyền Pháp này, cửa [môn pháp] rộng mở, cự thể lực chưa ngăn trở, [và] họ đã đến [học Đại Pháp]. Tuy nhiên tuyệt đại đa số học viên ấy đều thực thì rất tốt. Còn những [ai] đã kết duyên trong lịch sử, thì chúng không dám bức hại quá mức, bởi vì trong lịch sử họ đã từng chịu tội [khô] như thế rồi. Là các đệ tử Đại Pháp, bắt

kể là thuộc bộ phận nào, nếu như có thể [làm] thật tốt như vậy, thì trường bức hại ấy đã kết thúc rồi. Nếu nói về thực hiện cho tốt, đó không phải nói nói là được đâu, cũng không phải bảo chú vị nhất định thực hiện như thế là được rồi. Mà là trong khi tu luyện mà đặt định được cơ sở chắc chắn, là trường kỳ học Pháp mới đặt định được. Thực ra đa số đã thực hiện được hết sức tốt. Còn thực hiện không tốt là xuất hiện từ các học viên bộ phận thứ ba. Bởi vì không làm được tốt, nên bức hại phải nghiêm trọng; do đó tình hình các đệ tử Đại Pháp là cực kỳ hiểm ác. Trên thực tế bất kể thuộc về bộ phận [học viên] nào, Sư phụ đều đối đãi như nhau. Chúng ta ở ngoài Trung Quốc mà nói về vứt bỏ sinh tử, là hoàn toàn khác với tại hoàn cảnh tại [Trung Quốc] đang phải đối diện với áp lực mà nói về vứt bỏ sinh tử. Tôi không định nói thêm về [vấn đề] này nữa; tuy nhiên [nếu] chú vị trong hoàn cảnh ấy mà thật sự vứt bỏ được sinh tử, thì tình huống đã không đến như thế này. Chẳng hạn có đệ tử Đại Pháp sau khi bị bắt rồi vẫn thản nhiên bất động, không có chút tâm sợ hãi gì, chú vị sẽ thấy rằng cự thế lực kia, chúng không dám bức hại người ấy. Bởi vì chúng biết rằng người này trừ khi đánh chết đi thôi, chứ bức hại nào cũng vô dụng; chúng không động đến người ấy nữa. Có bao nhiêu học viên thực hiện được như thế? [Tâm] kiên định đối với Pháp của họ làm cho tà ác sợ mất mật. Còn những [ai] chấp trước của người thường nặng quá, học Pháp không thâm sâu đều đã để tự mình chịu nhận rất nhiều thống khổ mà lẽ ra không phải chịu nhận. Có người đã viết “hồi quá thư”, hoặc đã ký kết gì đó; bởi vì tôi không thừa nhận trường bức hại này, cho nên chừng nào mà sự tình ấy chưa kết thúc, thì tôi vẫn còn tạo thêm cơ hội cho họ. Qua thực tế tôi đã nhìn nhận thấy rằng, đa số học viên sau khi bị bức hại, đã có thể bình tĩnh, nhận thức được tính nghiêm túc của Đại Pháp và tu luyện một cách có lý trí hơn nữa. Đồng thời cũng thấy rõ được tính nghiêm trọng của trường bức hại này, và không lại mang theo tâm người

thường mà thực hiện như thời trước nữa; tâm ấy dần dần vứt bỏ, do đó những việc họ thực hiện ngày càng thuần chính hơn, ngày càng tốt hơn, ngày càng kiên định hơn, ngày càng lý trí hơn. Không được [chỉ] xét trên biểu hiện của bức hại ấy, khi Pháp đến nhân gian hết thấy chân tướng đều sẽ triển hiện. Các đệ tử Đại Pháp thật suất sắc.

Hỏi: [Con có] hai vấn đề muốn hỏi. Thứ nhất, một số đệ tử Đại Pháp ở ngoại quốc có bạn bè thân quyến đều đã luyện công, nhưng sau khi bức hại đến lại dần dần từ bỏ. Họ muốn biết hiện nay nên thực hiện như thế nào? Còn vấn đề nữa là một số đệ tử rất tinh tấn nhưng dường như có những lúc có biểu hiện mắc bệnh rất nặng, họ [muốn] biết là do nghiệp lực tự thân hại là do tà ác phá hoại? Họ cần nên phải đối đãi với sự việc ấy như thế nào?

Sư phụ: [Vè] vấn đề thứ nhất, họ muốn thực hiện thế nào, thì đó là họ tự quyết định, điều ấy cần xét tự bản thân họ. [Vè] vấn đề thứ hai, [khi] gặp bất kể việc gì đều phải xét bản thân mình trước tiên; đây là điểm khác biệt lớn nhất giữa đệ tử Đại Pháp và người thường. Nếu như bản thân chúng ta thật sự không có vấn đề gì, thì nhất định là tà ác đang bức hại đệ tử Đại Pháp. Nhất là bây giờ đang thời kỳ Chính Pháp, nghiệp lực của các đệ tử Đại Pháp không còn là vấn đề nữa. Cần phải nhận thức một cách tinh táo rõ ràng sự bức hại của các sinh mệnh tà ác, chúng thực sự đang làm điều xấu. Tốt nhất là các đệ tử Đại Pháp tiến bước trên đường của mình cho chính, chớ để tà ác vin được cơ gì để bức hại nữa.

Hỏi: Con có thể trộm nghĩ một chút về vũ trụ mới như thế nào?

Sư phụ: Nhân loại cũng sẽ phát sinh những thay đổi. Do vậy vũ trụ cho đến tận nhân loại đều đang có những thay đổi. Vũ trụ mới kiện toàn các chủng nhân tố chưa được kiện toàn của cựu vũ trụ; vũ trụ mới

hoàn bị hơn; quá khứ khi chưa từng dùng đến hình thức Chính Pháp này thì không giải quyết được. Trong quá khứ đến mỗi kỳ vũ trụ không còn được tốt nữa, thì giải thể [rời] tái tạo, phát triển lại mới; khi không còn tốt nữa thì tái tạo. Sự việc Chính Pháp này là lần đầu từ khi khai thiên tịch địa. Do vậy nhân dịp Chính Pháp lần này tôi đã thay đổi rất nhiều điều; những điều ấy đều không thể giảng. Tuy nhiên tôi có thể nói với mọi người rằng, bởi vì nhân loại là một bộ phận của vũ trụ. Bởi vì Đại Pháp là truyền xuất ra từ đây; quá khứ tại đây chưa có nhân loại, trước đây bất kể giải thể tái tạo địa cầu biết bao nhiêu lần, thì sinh mệnh chủ thể tại đây đều là hình tượng người hành tinh khác. Mỗi lần có bề ngoài khác nhau rất nhiều, nhưng đều không có hệ thống bên trong và vẻ ngoài như con người, càng không có tư tưởng của con người. Còn con người hiện nay đã được tạo thành để truyền Đại Pháp. Như vậy sau khi loại ra những ai có tội đối với Đại Pháp thì những ai ở lại sẽ có phúc, do vậy con người trên địa cầu tương lai thật sự sẽ có hình tượng con người; nói cách khác đến bước tiếp theo thì nhân loại tương lai sẽ thật sự bắt đầu; [còn] lần này là vì để truyền Đại Pháp mà tạo ra hình thức sinh mệnh như thế. Tương lai sẽ còn có Phật Đạo Thần hạ thế độ nhân, chúng sinh sẽ còn nghe Pháp, chúng sinh sẽ còn được cứu độ. Tuy nhiên, sẽ không có chuyện giống như Thần đến độ nhân rồi bị đóng đinh vào cây thập tự nữa.

Hỏi: Con muốn hỏi một chút rằng khi chúng con giảng rõ chân tướng có đề cập đến một số nhân vật lịch sử; bởi vì còn rất nhiều quan hệ nhân duyên mà chúng con không biết được, vậy có cần thiết chú ý một số sự việc nào đó không?

Sư phụ: Trong Chính Pháp, chư vị chỉ là dùng ngôn ngữ của con người, dùng những lý giải lý luận vốn đã phổ biến trong nhân loại để chứng thực Pháp, chiều theo khả năng phân biệt được của nhân loại giữa tốt và xấu, giữa thị và phi là được rồi. Bất kể là

động chạm đến ai ở thời kỳ lịch sử nào cũng không thành vấn đề.

Hỏi: Con muốn đưa ra một số ví dụ về việc Ngài vừa giảng về hình thể của các đệ tử tại Trung Quốc. Theo chỗ con biết, những bạn bè thân quyến mà con tiếp xúc hầu như ai cũng đều kiên định phi thường. Trong họ có người đã đến Thiên An Môn, đến một cách đường đường chính chính, sớm đến, tối về, buổi sớm đạp máy bay đến, tối đi máy bay trở về, không chỉ kêu lớn “Pháp Luân Đại Pháp hảo”, mà còn giương rộng bức phướn lên, mà không bị sao hết. Còn có một ông cụ đã chín mươi mấy tuổi rồi, ngày nào cũng đi hồng Pháp, mà không bị sao cả. Dầu thế nào cũng rất kiên định. Con chỉ biết có một người đã bị bắt, nhưng biểu hiện rất là khá. Con nói chuyện với họ, và con cảm thấy tình thế rất là tốt. Họ nói: “Tốt, chúng tôi tốt lắm lắm”. Nghe vậy thấy trong tâm rất thoải mái.

Sư phụ: Tình hình hiện nay là như thế đó. Bởi vì những sinh mệnh mà cự thế lực đang lợi dụng, đã không còn nhiều nữa, mà hệ thống đệ tử Đại Pháp phát chính niệm chúng liền bỏ chạy. Chư vị đến sứ quán thỉnh nguyện, thì sứ quán nói chung là khiếp sợ lắm. [Kẻ] sợ hãi không phải là con người chân chính, mà là những tà ác đang thao túng con người, biểu hiện ra con người ấy, biểu hiện của họ rất là sợ hãi, thực ra nhân tố tà ác rất sợ hãi. Đến khi tà ác bị thanh trừ rồi, và lúc ấy những người trong sứ quán đều ra học Pháp Luân Công với chúng ta, thì đối với kẻ cầm đầu lưu manh của chính phủ Trung Quốc kia mà xét thì quả là quá khiếp hãi. Do vậy những sinh mệnh tà ác kia đang dùng hết sức lực để khống chế những người trong sứ quán, nhằm duy trì hết thảy những gì mà tà ác đã làm. Dầu là như vậy, nhưng chúng không duy trì nổi được nữa. Trừ thành phố mà kẻ cầm đầu tà ác đang ở ra, tại các địa phương khác ở Trung Quốc tà ác đã không còn khống chế được nữa; các sinh mệnh tà ác đã bị thanh trừ đến mức không

còn mấy nữa, tình thế đã trở nên tốt hơn lên tại nhiều địa phương trên diện tích rộng. Nếu như chư vị phát chính niệm tại cự ly gần với kẻ cầm đầu tà ác, bỏ xung duy trì của tà ác không gia thêm vào, thì nó sẽ tuyệt khí thôi. Bởi vì nó không còn cái gì của con người nữa, lớp da kia hoàn toàn là do tà ác chèo chống. Phát chính niệm chính là tiêu trừ chúng. Nếu như không bỏ xung thêm nữa, thì nó sẽ vong mạng. Lần trước tại Malta các học viên phát chính niệm cự ly gần, chỉ chút nữa là nó hết đời. Sự tình là như vậy. Nó không còn những gì của con người nữa, hiện nay nó không còn lý trí, không còn tư tưởng bình thường của con người nữa, nó còn sống là vì chúng ta thôi, suy nghĩ con người ngày càng mất lý trí. Thực ra các nhân viên công tác tại sứ quán ở một số địa phương đã bắt đầu gặp các học viên chúng ta. Có người đã lặng lẽ lấy tài liệu, có người đã nói riêng với chúng ta “Tốt lắm!” (vỗ tay) Tại quá khứ điều ấy là không thể. Vì sao lại được như vậy? Sau khi thanh trừ những tà ác đang khống chế người ta thì người ta sẽ bắt đầu bình tĩnh suy xét, bản thân người ta đang suy xét xem Pháp Luân Công rốt cuộc là gì? Tại sao bức hại Pháp Luân Công đến mức như vậy? Hơn nữa [họ] cũng đã nhận ra sự bức hại và tất cả những lời vu khống của tà ác mà đã được vạch trần, người ta đều chấn động; hiện nay người ta đang chủ động tìm hiểu cho rõ về chân tướng [sự việc này].

Hỏi: Con có hai câu hỏi. Con làm chương trình TV Phóng Quang Minh. Lần vừa rồi, chúng con có nhận được một số ý kiến phản ánh của khán giả, rằng lời văn mới có phần quá cứng rắn.

Sư phụ: Kỳ thực theo tôi thì khẩu khí như thế là tốt lắm. (vỗ tay) Không có cảm giác kiêu đầu tranh giai cấp, [lời lẽ cũng] trung tính; [nếu] ngữ khí quá mềm mỏng thì không có tốt. Thực ra tôi đã qua nhiều đài truyền hình, tôi đều giảng như vậy, tôi nói rằng ngữ khí của học viên tại Los Angeles khi phát thanh là thích hợp nhất, không cứng quá,

không mềm quá, rất cân bằng. Tất nhiên [tôi không có ý] biểu dương chư vị, chớ kiêu ngạo. Nói cách khác, chúng ta hết sức cố gắng sao cho cân bằng nhất, như vậy tốt hơn. Người thường họ nói đủ điều, khó mà ngữ vị câu toàn cho được. Người thích ăn cay, người thích ăn chua, người thích ăn ngọt. Chúng ta cần xuất hiện trước mặt người ta với một diện mạo hoà ái, như thế là được rồi. Tất nhiên cần tự nhiên hơn một chút, thư thái hơn một chút. [Chư vị] đứng trước ống kính, thì [chư vị] đang là diễn viên rồi, hình thức cũng cần chỉnh chu hơn một chút.

Hỏi: Con còn một câu hỏi nữa, hiện nay chúng con ngoài việc thực hiện một số tiết mục Đại Pháp, còn thực hiện một số tiết mục người thường, trong ấy không có nội dung Đại Pháp. Xin hỏi tỷ lệ cần như thế nào? Chúng con lấy bao nhiêu thời gian cho tiết mục Đại Pháp, bao nhiêu cho tiết mục không phải Đại Pháp?

Sư phụ: Vấn đề này cứ theo chư vị an bài thôi, cụ thể là tự theo chư vị mà làm. Chư vị thấy làm thế nào là thích hợp, nghiên cứu rồi xong rồi làm như thế. Thực ra chư vị hôm nay khi chúng thực Pháp, khi các đệ tử Đại Pháp giảng rõ chân tướng, thì hình thức chư vị chọn và các phương pháp khác nhau đều rất tốt về mọi mặt. Chư vị chớ coi thường một truyền đơn, một tài liệu, một [cuộc] điện thoại, một tờ fax hoặc tin tức nào đó được truyền về Trung Quốc, tác dụng thu được rất lớn, có tác dụng to lớn trấn át và tiêu trừ tà ác, thật sự rất to lớn. Tư tưởng xấu trong đầu não người ta là do những tuyên truyền vu khống tà ác kia. Khi người ta hiểu rõ minh bạch ra, thì cũng là lúc những thứ tà ác ấy bị thanh trừ giải thể. Nếu như người ấy thật sự đại biểu cho một thiên thể rất to lớn, thì sự chuyển biến của người ấy sẽ tương ứng với bao nhiêu sinh mệnh kia được cứu độ, tác dụng có được to lớn đến như vậy! Thực ra những sự việc này [đã được thực hiện] hết sức tốt. Chớ có coi thường những công việc

như vậy. Tất nhiên cụ thể thực hiện như thế nào, chur vị tự bản thân mình cân nhắc, làm sao cho người ta có thể tiếp thu. Các phương tiện truyền thông có hình thức như người thường sẽ làm người ta dễ tiếp thu. Nếu như chỉ là những bài vạch trần bức hại thôï, thì lại không đạt được hiệu quả vạch trần tà ác và cứu độ chúng sinh. Bởi vì đối tượng [khán giả] rất ráo không phải là người tu luyện. Như vậy chúng ta cần làm cho chương trình phong phú hơn một chút, hấp dẫn hơn một chút. Đồng thời trong đó các nội dung Đại Pháp. Như vậy có tác dụng tốt hơn đối với người thường. Không có nội dung của người thường thì không được, bởi vì chur vị cần thực hiện thành [công] với hình thức truyền thông của người thường. Còn nói về [tỷ lệ] bao nhiêu, điều ấy bản thân chur vị tự xét, cần thích hợp.

Hỏi: Các đệ tử Trường Xuân quê nhà gửi lời vấn an Sư phụ! Không biết bao giờ Ngài có thể trở về gặp mặt họ?

Sư phụ: Tôi nghĩ sẽ không còn lâu nữa. Mỗi triều đại Trung Quốc đều trải qua như vậy. Triều đại nào cũng đều tung hô hoàng thượng là ‘vạn tuế’, nhưng có ai được vạn năm đâu. Triều đại nào thì cũng mong muốn trở thành giang sơn bền vững, nhưng rốt cuộc cũng không thể vững bền. Chúng ta không có nghĩ đến việc lật đổ chính quyền Trung Quốc, chúng ta cũng không hề có những mong cầu kiểu chính trị ấy. Chúng ta vô tội bị bức hại, chúng ta chỉ đang vạch trần thẳng vào những bức hại chúng ta của tập đoàn lưu manh tà ác kia. Trên thực tế trong chính phủ Trung Quốc có rất nhiều người phản đối trường bức hại này, chỉ bất quá [chịu] áp lực lớn, nên họ không dám nói ra mà thôi. Tuy nhiên biểu hiện của người ta đã quyết định tương lai cho họ. Đại Pháp đang đo lường hết thấy con người. Tôi nói thêm một lần nữa: xã hội nhân loại là vì Đại Pháp mà tạo thành, trong lịch sử nhân loại tuyệt đối không xuất hiện sự việc nào không có quan hệ với Đại Pháp. Ấy là kẻ cầm đầu tà

ác kia nói ra “đảng cộng sản phải chiến thắng Pháp Luân Công”. Tại sao đảng cộng sản phải chiến thắng Pháp Luân Công? Nhân dân toàn thế giới đều thấy thật kỳ lạ: đảng cộng sản có trong tay tất cả quân đội, cảnh sát và chính phủ Trung Quốc, lại phải chiến thắng một nhóm dân chúng không một tấc sắt trong tay đang ở trong tầm lãnh đạo của họ và muốn làm người tốt; hỏi để làm cái gì đây? Không còn lý trí! Thực ra khi Đại Pháp hồng truyền, nhân tâm đều hướng Thiện, xã hội ổn định; hỏi ai được lợi? Người đang cầm quyền, đúng không? Vậy đó chẳng phải mất lý trí là gì? Chúng ta cũng không quan tâm đến chính quyền. Trên thực tế trước khi bức hại thì gia đình của cả bảy vị thường uỷ cục chính trị trung ương Trung Quốc đều đang luyện Pháp Luân Công, bảy vị thường uỷ đã đọc sách rồi. Pháp Luân Công là gì, họ hoàn toàn biết rất rõ. Đấu tranh chính trị đã nuôi dưỡng nên tâm tật đố, nuôi dưỡng thành toàn bộ những thứ xấu [tán công] của người ta, [những thứ ấy] đã làm kẻ kia mất lý trí, không còn dung nhẫn được điều gì nữa. Tâm mắt hẹp hòi không chịu được, dục vọng to lớn không chịu được, gan mật nhỏ không chịu được, tâm tật đố lớn quá không chịu được¹. Việc trị quốc một lỗ cũng chẳng thông, năng lực làm chính sự thì không bằng một trường thôn nhỏ bé. Mất lý trí rồi thì không khác gì ma quỷ nữa, nguyên thân chỉ là một con cóc. Người ấy hiểm có lắm! Vô kịch tại nhân gian này, diễn viên ấy hỏi biết tìm nơi đâu? Phải tạo trong một lịch sử rất lâu mới tìm được đấy! (vỗ tay) Cựu thế lực không muốn cho kẻ ấy lập tức hạ xuống địa ngục, chúng nói rằng có tìm nữa cũng không tìm nổi nhân vật như thế.

1. Đây là dịch sát theo nghĩa đen của chữ. *Tâm mắt* (tâm nhãn) là để chỉ tâm địa, *gan mật* (đàm tử: mật) là để chỉ lòng dưng cảm, dưng khí.

Chú thích:

Các chú thích đều của người dịch, không phải chính văn, chỉ có tác dụng tham khảo. Phần lớn các từ là diễn trên chữ nghĩa, không giải nội dung.

bản nguyên: bản lai nguyên gốc ban đầu.

bản sự: khả năng, năng lực.

bách gia chư tử, chư tử bách gia: các gia phái, môn đạo được gọi chung là vậy.

bán Thần văn hoá: văn hoá nửa Thần, trong văn hoá có một nửa là dựa trên khái niệm về Thần.

bất thuần: không thuần khiết, không thuần tịnh.

canh tân: đổi mới, cải cách làm cho mới lên.

chuyển sinh: chuyển sinh vào nơi nào đó, tái sinh, giáng sinh, đầu thai.

chứng thực Pháp, chứng thực Đại Pháp: khẳng định tính đúng đắn của Pháp, của Đại Pháp.

cựu Pháp: Pháp cũ.

cựu thể lực: thể lực cũ.

cựu vũ trụ: vũ trụ cũ.

du hý: trò vui chơi, trò du hý.

duyên: liên hệ có ý nghĩa theo nghĩa rộng, không phải theo nghĩa hẹp chỉ là duyên vợ chồng; ví như duyên giữa thầy và trò, duyên giữa cha mẹ và con cái, duyên giữa bạn bè thân quyến, v.v.

đại khung: gầm trời rộng lớn.

đại nhân, tiểu nhân, trung nhân: chủng người to, người bé, và người trung bình.

giả tượng: hình tượng giả, không thật.

hậu thiên: những gì về sau mới có là *hậu thiên*; trái nghĩa là *tiên thiên*.

hoành quan: quan cảnh, quan sát ở mức vĩ mô; trái nghĩa là *vi quan*.

hồi khứ, khứ hồi: quay trở về.

hữu lậu: có lậu, có chỗ dò rỉ, còn thiếu sót, còn tâm chấp trước để ma lợi dụng; trái nghĩa là *vô lậu*.

hỷ nộ ai lạc: tên các tâm thái; *hỷ* → mừng, *nộ* → giận, *ai* → khổ, *lạc* → sướng.

ký thác: gửi gắm để nâng đỡ, nương nhờ.

kỳ hình: hình thù kỳ lạ, hình kỳ dị.

ngũ vị câu toàn: đủ cả năm vị, mặt ngọt cay ...

nội hàm: cái chứa đựng bên trong, nội dung; trái với *biểu diện* là cái bề mặt ngoài.

phó xuất: chi trả cho phí tổn nào đó, gánh chịu.

TV Phóng Quang Minh: (Phóng Quang Minh điện thị, FGMTV) kênh giảng rõ chân tướng bằng phim (video) về Pháp Luân Công.

phô thiên cái địa: trải trời đầy đất, ý nói cái thế lớn mạnh.

quan: cửa, cửa ải, khảo nghiệm thử thách cần qua.

quy phạm: mẫu mực.

quy vị: quy về vị trí, trở lại chỗ ban đầu.

tàn khuyết bất toàn: bị tàn phế nên khiếm khuyết không còn toàn vẹn đầy đủ.

thốn, tấc: nói tắt của từ *Anh thốn* (tấc Anh) xấp xỉ 2.45cm.

tân trần đại tạ: đổi cũ thay mới, cũ mới thay nhau.

thành-trụ-hoại-diệt: hình thành, trụ lại ổn định, trở nên bại hoại, rồi diệt vong; ấy là bốn bước trong một chu kỳ thành-trụ-hoại-diệt.

thế nhân: con người thế gian.

thiết lộ: lập lộ; lập lộ luyện thuốc trong Đạo gia.

tiên thiên: những gì vốn có nguyên từ ban đầu được gọi là *tiên thiên*; trái nghĩa là *hậu thiên*.

tinh thể: thể tinh cầu nhỏ bé.

triển hiện: thi triển xuất hiện ra.

trùng tổ: tổ chức lại một lần nữa.

tư tâm, tự tư: tâm ích kỷ.

văn vật: vật cổ văn hoá.

vi quan: quan cảnh, quan sát ở mức vi mô; trái nghĩa là *hoành quan*.

vô lậu: không có lậu, không có chỗ dò rỉ, không còn thiếu sót, không còn tâm chấp trước để ma lợi dụng; trái nghĩa là *hữu lậu*.

vô tỷ: không so sánh, không gì sánh được.